

"Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."

(St. Evanghelie după Luca 19, 40).

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naționaliști creștini

- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul V, Nr. 72, IULIE 2009

Apare DUPĂ jumătatea lunii 2,5 RON (25.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU

Redactor șef: Nicoleta Codrin

RELAȚII CU PUBLICUL:

ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15-19, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; tel.: (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; site: www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Actualitate Ce-ați pierdut din vedere

Fig-xag prin resedinte de judet Iași (II)

Aparitie de carte:

Corneliu Zelea-Codreanu - *Circulări*

Nicador Zelea-Codreanu - *Exprimări necenzurate*

Atitudini Sinceritatea în democrație

Interviu Despre revizionism

Carte legionară Pe drumul crucilor căzute(III)

Spiritualitate Folosul parastaselor

Correspondență Agresiuni americane

Document "Viața Basarabiei" - 1940

Concurs, Poșta Redacției

Editorial: ACADEMIA ROMÂNĂ, OFICINĂ IUDAICĂ?

Totul a pornit de la o mare nedumerire: cum a reușit regimul gen. Ion Antonescu, într-un răstimp de 4 ani, să omoare în lagărele din Transnistria un număr atât de mare de evrei (după afirmațiile unor reprezentanți născuți de ură), adică 400.000, cifră nu departe de victimele genocidului iudeo-comunist, „realizată” în timp de 20 de ani (1944-1964)?

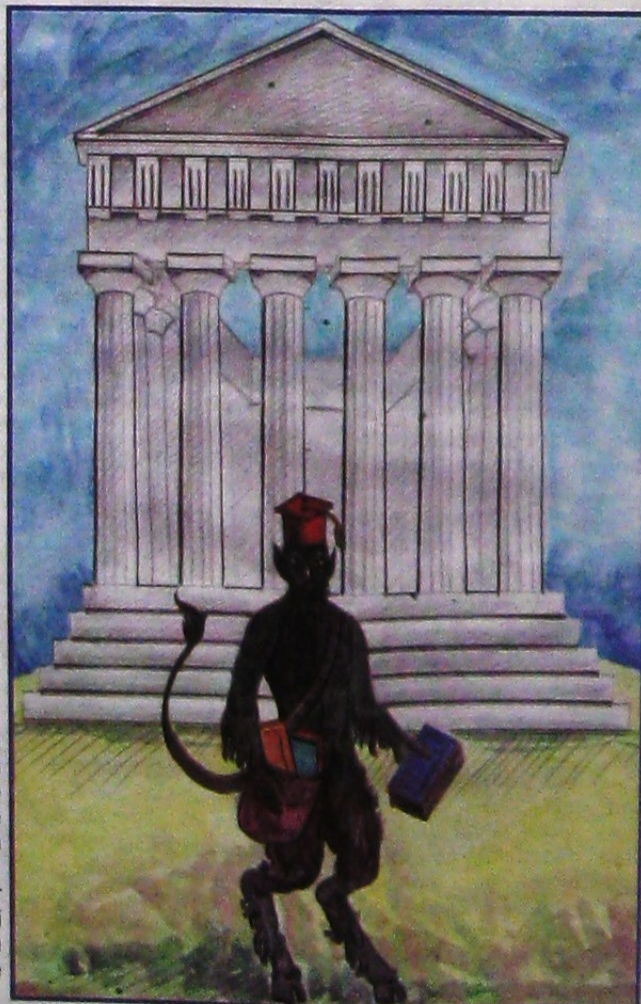
Explicațiile amănunțite sunt de natură să creeze o imagine mult mai precisă, dar și mai surprinzătoare:

1) De fapt, represiunile în sensul deportărilor în Transnistria (denumire generică reprezentând scoaterea din granițele țării) nu durează decât cca. 1 an, de la 15 dec. 1941, cifrând 118.000 de deportați, pentru ca până în iulie 1942 pe tot parcursul următorului an, numărul deportaților să se cifreze la 231 de persoane și după luna iulie să se oprească în totalitate.

Motivele stopării deportărilor nu fac deocamdată obiectul discuției noastre.

Concluzia: practic, deportările au durat un an și să anticipăm: numărul de 118.000 de deportați nu are nici o legătură cu numărul „morților” rezultați în urma acestei măsuri administrative luate de guvernul gen. Ion Antonescu.

Mai este necesară o precizare: Mișcarea Legionară fusese distrusă de Antonescu după așa-zisa rebeliune legionară din 21-23 ianuarie 1941. Genul de politică de represiune aplicată de General împotriva evreilor nu este specifică ideologiei legionare și oricum în decembrie 1941 legionarii erau fugiți din țară într-un număr nesemnificativ, erau în lagăre și închisori, în batalioanele de sacrificiu din linia I-a, secerăți din spate de

mitralierele-jandarmilor români. Vom preciza că aceiași jandarmi sunt călăii miilor de legionari uciși fără a fi judecați, în perioada interbelică. Sunt aceiași jandarmi care au transformat ordinele primite în legătură cu populația evreiască, în comportamente de multe ori inumane, din exces de zel sau din însușirea unui comportament de fiară sălbatică.

Atrag atenția că prin această afirmație nu doresc absolut deloc să pun „în aceeași oală” pe evrei cu legionarii sau, vezi Doamne, să îndulcesc tonul spuselor reprezentând sentimentele mele care sunt expresia „în oglindă”, cel puțin, a urii evreilor față de creștini și în special față de poporul român.

Prin ce mecanisme necunoscute încă, a reușit Antonescu să omoare într-un an 400.000 de evrei? De unde i-a luat? Dacă au avut loc execuții în masă, unde sunt gropile comune, etc., etc.?

2) Făcând o comparație obligatorie și logică cu genocidul iudeo-comunist aplicat poporului român și creștin, care aparent ar fi o răzbunare a evreimii din România și din lume pentru suferințele îndurate din 1941 în 1944, ridicat în mod categoric la cifra de 500.000 de victime, comunistii, având școala aparatului represiv ultraspecializat bolșevic, au avut nevoie de 20 de ani pentru a-și îndeplini „norma” de ucigași profesioniști, având la dispoziție un aparat de represiune bine pregătit și indoctrinat.

(continuare în pag. următoare)

Nicador Zelea-Codreanu

ACADEMIA ROMÂNĂ, OFICINĂ IUDAICĂ?

(continuare din pag. precedentă)

De ce le-a trebuit sutelor de mii de securiști și milionului de colaboratori externi (delatori ordinari) 20 de ani (44-64) ca să omoare 500.000 de români, pentru a satisface setea de sânge a iudeo-comuniștilor?

Nu există decât un singur răspuns: una dintre cele două cifre (400.000 de evrei și 500.000 de creștini) este mincinoasă.

Argumentele există și vă vor fi prezentate.

În timpul regimului comunist în România, prin filtrul securității iudeo-comuniste au trecut 1.117.000 de arestați, anchetați, condamnați (conf. Gh. Boldur-Lătescu). Din aceștia, 500.000 au murit în lagăre de muncă, mari centre de exterminare, anchete, lagăre de deportare, azile

psihiatrice, exterminați în munți, în locurile de rezistență armată; au murit împușcați, de foame, de frig, în urma bătăilor primite la anchete, sau pur și simplu.

În cazul evreilor:

În timpul lui Carol al II-lea recensământul arată 717.000 de evrei pe teritoriul României.

Din această cifră se scad, până la sfârșitul anului 1940, să zicem, până la venirea la putere a gen. Antonescu:

- 138 917 rămași în Ardealul ocupat de unguri,
- 275 419 rămași în Basarabia cedată și în Bucovina de nord,
- 807 în Cadrilaterul cedat.

Din „Vechiul Regat”, la cedarea Basarabiei pleacă în Rusia, cu acceptul oficial al autorităților române (granița deschisă pe direcția România - URSS), în iunie, iulie și aug. 1940, 165.089 evrei, convinși că se duc într-un rai (bolșevic) - atențiune! această cifră, unanim recunoscută, nu este luată în considerație în nici unul din calculele oficialităților evreiești!

Dar să revenim și la alte cifre oficiale: la recensământul din 16 aprilie 1941, deci înainte de începerea războiului, recensământ care înglobează doar numărul evreilor din ceea ce rămăsese din România după criminalele cedări teritoriale, apare cifra de 285.027 evrei trăitori.

Mare atenție: un an mai târziu, când, așa cum am arătat, deportările în Transnistria încetaseră, la recensământul autorităților evreiești din 30 iunie 1942, apare cifra de 272.576 evrei trăitori în același spațiu.

Concluzia pe care o poate trage orice om care nu a turbat încă, este că în anul deportărilor (1941) nu au fost trimiși în Transnistria evrei din ceea ce vom numi acum „Regatul României” la acea dată.

Dacă luăm de bună cifra de 118.000 evrei deportați, ne întrebăm de unde scot autoritățile evreiești diferența de 282.000 pentru a ajunge la fatidica cifră de 400.000 de asasinați!

Repet: cifra de 118.000 de evrei deportați nici pe departe nu are legătură cu numărul de decese înregistrate în Transnistria; odată cu înaintarea hoardelor sovietice spre România și spre Europa; deportații au putut opta pentru a deveni „sovietici” sau a reveni în țară.

Nu mă îndoiesc de opțiunea revenirii unde aveau averile imobiliare, să zicem, și unde știau că vor ocupa locuri importante în societatea comunistă, poziții de pe care să își pună la cale și să își desăvârșească răzburarea visată în fiecare moment al existenței lor.

HARTA GULAGULUI ROMÂNESC

- MARI CENTRE DE EXTERMINARE
- INCHISORILE MORȚII
- LAGĂRE DE MUNCA FORȚATĂ
- GROPI COMUNE, EXECUȚII
- LOCURI DE ANCHETĂ, SURCHIU
- LAGĂRE DE DEPORTARE
- AZILE PSIHATRICE

În continuare voi pune problema locațiilor, în sensul unei comparații între locurile de detenție din Transnistria și cele din țară „oferite cu generozitate” de regimul iudeo-comunist identificat ca funcționând cu o mică aproximație până la amnistia deținuților politici din 1964.

Se pun două probleme:

- numărul locurilor de detenție, cu tot ansamblul de măsuri coercitive;
- regimul de detenție - în sensul restricțiilor, al scopurilor urmărite de autorități în legătură cu deținuții.

Să prezentăm întâi genul de detenție practicat în cazul evreilor deportați: aceștia au fost duși în 32 de localități rurale, să zicem sate sau comune, încartiruiți în casele celor ce se retrăsese odată cu armata bolșevică sau, dacă numărul evreilor deportați depășea casele goale, erau cazați în casele încă locuite de cei rămași în spatele frontului.

Nu aveau nici un fel de restricție de a umbla în perimetrul satului, de a comunica între ei, de a primi ajutoare din afară.

Se vorbește de starea precară de igienă, de lipsa alimentelor, de condițiile foarte grele de viață.

Starea de igienă trebuiau să și-o rezolve în familie și în cadrul noii comunități; foamea și frigul - dușmani nemiloși - erau suportate într-o măsură oarecare, fără discuție nu într-o măsură egală, de milioane de români din țară datorită vicisitudinilor războiului. Nu veți dori să vă gândiți la foamea, frigul, moartea sau șansele mici de supraviețuire a sutelor de mii de ostași români în tranșeele înghețate ale frontului antibolșevic, front pe care destul l-ar fi dat la schimb pentru șansele de supraviețuire din aceste „lagăre”.

Vreau să văd și eu cine are neobrăzarea să compare regimul de detenție la care au fost supuși românii de către regimul iudeo-comunist timp de 20 de ani, cum ziceam, din 1944. în 1964, și regimul de lagăr din Transnistria.

În primul rând, scopul trecerii prin „filtrele” detenției la comuniști a fost, indiscutabil, exterminarea celor mai buni și mai nobili fii ai poporului român.

Condițiile de detenție au fost pe măsura scopului urmărit: EXTERMINAREA!

Cei 1.117.000 de români arestați și încarcerați în 139 de locații, cu un regim de detenție incomparabil mai sălbatic decât al evreilor în „Transnistria”, având călăul lângă deținut 24 de ore din 24, care nu le dădea voie să vorbească între ei nici în micile celule în care erau înghesuiți, fără nici o încălzire iarnă și cu niște scânduri bătute aiurea în loc de geamuri, cu hărdăul-closet tot timpul sub nas, dezbrăcați, dormind pe scândura goală sau direct pe ciment,

hrăniți cu o zamă lungă în care în cel mai bun caz plutea un cartof putrezit!

Nu vorbim de bătăile încasate în timpul interogatoriilor care nu se sfârșeau niciodată, de pedepsele suplimentare la carceră de 172 metri și fără mâncare, de omorurile absolut nrejustificate practicate de gardieni în ideea de a primi niște avariaje nesemnificative.

Nu vorbim de munca forțată, brută, având norme de lucru de executat, imposibil de realizat în condițiile de viață din detenție și care atrăgeau furia „ofițerilor” de securitate care, intrau în barăcile-dormitor cu o rangă de fier în mâini și omorau deținuții în bătaie de-a valma, fără nici un criteriu de selecție.

Vorbeam mai devreme că evreii deportați în Transnistria aveau voie să primească ajutoare. Bieții români-creștini ajunși pe mâinile călăilor auto-numiți ateii, nu aveau voie să primească nici mici pachete cu alimente și/sau haine.

Și revin cu întrebarea cheie: de ce le-au trebuit iudeo-comuniștilor 20 de ani să omoare 500.000 de creștini și cum a reușit să zicem Antonescu, în mai puțin de doi ani să omoare 400.000 de evrei?

Scârbele de guvernanți ne-au interzis să negăm „holocaustul” de care discutăm, dar evident, în prostia lor nemărginită, nu ne-au interzis să ne punem întrebări.

Asta facem acum, vrem chiar să ne convingem, că aprecierile evreiești sunt reale! Capisci? Vrem să intrăm în mecanismul lucrurilor, să aflăm unde sunt gropile comune cu vagoane de schelete, cum din 120.000 de deportați și câteva mii din interiorul țării s-a ajuns la cifra rotundă de 400.000.

Federația Comunităților Evreiești din România ar trebui să înțeleagă, în marea ei înțelepciune, că tot ce au făcut până acum să convingă poporul român de existența și dimensiunea holocaustului nu este suficient, că nu este deloc în avantajul unei imagini deja ofilite să continue să ne oblige prin legi să acceptăm punctele dumnealor de vedere.

Știu că ne considerați la grămadă idiști, vite adunate la punerea semnului cu fierul înroșit, după cum afirmă iubitul dvs. Horia Roman Patapievici, dar greșiți!

Știu că vă socotiți suficient de puternici pentru ca să vă fie indiferentă opinia noastră, a românilor, dar vă sfătuim „să nu vă culcați pe o ureche”, la momentul potrivit vor apărea mult mai mulți români dispuși să moară pentru cauza națională decât veți fi capabili să omorâți sau să închideți!

Afirmările unor ziaristi de scandal, cum ar fi dl. Radu Ioanid sau Jean Ancel, nu pot fi suficiente: nu pentru „vitele de români”, dar pentru ceea ce vă pretindeți a fi, elita civilizației și a culturii planetare.

Dacă vei continua să mă tratezi ca pe o vită, să nu te miri că mâine-poimâine îți trag o copită în moalele capului sau te iau în coarne.

Și iată cum ajungem la subiectul dovezilor furnizate de niște profesioniști în materie, de data aceasta oameni care se declară la orice recensământ români, își botează creștinește copiii, se cunună religioși etc., etc., își „livrează” cărți de vizită pe care sunt trecute tot felul de titluri academice din care tragi concluzia că sunt istorici.

(continuare în pag. 7)

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE - ȘTIRI LUNA IULIE -

La postul arab de televiziune "Al Nas", PARLAMENTARUL EGIPTEAN Ragab Hilal Hamida a făcut o DECLARAȚIE peste care mass-media "a pus lacăt", lucru curios, deoarece declarația pare cel puțin interesantă: parlamentarul a spus că Adolf Hitler a acționat în legitimă apărare, iar holocaustul este pus sub semnul întrebării de către toată lumea.

Dvs. nu vi se pare această o știre demnă de luat în seamă, ce ar trebui să stârnească interesul sau cel puțin curiozitatea? Sau poate s-au rutinizat asemenea declarații și noi nu am aflat niciodată de frecvența cu care sunt făcute în diferite părți ale globului?

Sau poate se ascund asemenea declarații de prostime? Dar Leviathanul ne spune că un asemenea lucru nu se poate întâmpla în nici un caz într-un sistem democratic, în cadrul căruia ni "se vând" te(ro)reme reduse la absurd, dominate de sintagmele mincinoase "să fie pace", "să fie frăție", "să fie prosperitate", "să fie bine, mult bine în lume, egalitate, fericire, transparență, lupul cu mielul să se iubească, leul să se pupe cu antilopa și ursul să nu-l mai bată pe iepuraș" - sistem în care, vrei-nu vrei, toate acestea duc, în orice situație, la inevitabila întrebare: "Da' de ce n-ai bască, măi iepurașule?" De aceea "noi credem cu tărie în valorile indubitabile și infailibile ale democrației și ale instituțiilor statului, care funcționează irefutabil, gata oricând să vegheze prompt la siguranța și informarea corectă a cetățeanului" și astfel, optăm pentru o posibilă a doua variantă, aceea a rutinizării declarațiilor pe suprafața planetei, printre care și aceea a unui oficial egiptean, anume parlamentarul Ragab Hilal Hamida: "Hitler și-a apărât țara în fața conspirațiilor puse la cale de Rusia împreună cu Serbia, la începutul primului război mondial. Mai târziu au pârjolit Polonia, în timpul celui de-al doilea război mondial. Cine a făcut asta? Evreii." Politicianul a mai adăugat că musulmanii sunt popor semitic autentic. Personal, noi am lămurit demult anomalia tâmpă a termenilor "semit" și "antisemit".

Nici nu s-a uscat bine cerneala de pe numărul trecut al ZERULUI nostru, în care apăruse articolul intitulat "LITANIELE VICTIME", ce vă informa cum inginerul evreu Ben Ami Kadish din armata SUA, prins că a spionat ani întregi în favoarea Israelului, nu va executa vreodată vreo secundă de detenție "din cauza vârstei sale înaintate, de 85 de ani", că UN ALT BĂTRÂN, de 89 de ani, John Demjanjuk - cu vârstă deci mai înaintată ca spionul evreu - a fost arestat în reședința sa din Ohio, luat pe sus cu scaunul cu roțile cu tot.

Probabil vă puneți întrebarea firească: **Dacă un bătrân sănătos, pe propriile picioare, ce a făcut o gravă crimă împotriva țării care l-a adoptat, nu face nici o zi de pușcărie din cauza vârstei înaintate, atunci de ce un olog din aceeași țară democrat, SUA, unde funcționează aceleași legi, fiind în scaunul cu roțile, grav bolnav, având vârsta mai înaintată decât vârsta primului - care tocmai din această cauză nu suportă să stea în zeghe - de ce acest "mai bătrân" olog - ziceam - va sta "bine-merci" la pușcărie??**

Răspuns: fiindcă este un suspect nazist, probabil parat de vecina cu care tocmai s-a certat.

Acut de complicată la moartea a 29.000 de persoane în lagărul de la Sobibor (sincer să fim, anumite cifre nu ne mai produc demult vreă emoție), Demjanjuk, ucrainean la origine, susține totală sa nevinovăție, spunând că a fost în lagăr doar prizonier de război, adus din Ucraina.

Să fi fost Demjanjuk de vină, sau trebuie din când în când arestat câte un țap ispășitor - care intră în groapă până i se termină procesul - pentru a mai "arăta pisica" din când în când?

Concluzie obligatorie:

a) Dacă ai 80 de ani, ești evreu și ai făcut spionaj economic sau militar contra țării tale, atunci poți să dormi liniștit: justiția țării pe care ai spionat-o veghează la fericirea ta, căci tu oricum ești foarte bătrân și, mai ales, ești foarte evreu!

b) Dacă ai 200 de ani, ești olog, ciung, chior, terminat, și te-a pârât vecinul supraviețuitor, fost coleg de lagăr, supărat că nu i-ai dat lui și porția ta de mâncare pe timpul detenției, atunci cu siguranță mori în pușcărie, ca sosie a lui Adolf Hitler!

c) Dacă ai exterminat creștini în lagărele bolșevice, atunci stai liniștit, tăticu', primești o pensie grasă de nu te vezi!

Într-un interviu dat cotidianului de limbă rusă "Moskovski Komsomolet", Avigdor Lieberman, ȘEFUL DIPLOMAȚIEI ISRAELIENE, A DECLARAT:

"Administrația OBAMA va lansa noi inițiative de PACE în Orientul Mijlociu, doar dacă ISRAELUL vrea acest lucru. Credeți-mă, America este de acord cu TOATE deciziile noastre".

Te credem, stai liniștit, nu-ți fă probleme: faptul că America este o colonie a Israelului și are un guvern de ocupație, este atât de evident de peste 100 de ani încoace, și a fost expus în mod repetat de atâtea ori de către noi, încât, sincer, chiar nu aveam nevoie de confirmarea explicită a diplomatului israelian.

Beleaua mare este că mafioții din fruntea statului nostru execută imediat tot ce ordonă Marele Licurici - adică, prin tranzitivitate, statul Israel, astfel încât România face politica statului Israel în dauna cetățeanului etnic român, pe cale de dispariție.

Lieberman a mai afirmat că Afganistanul și Pakistanul reprezintă cele mai importante amenințări pentru Israel, și nu Iranul.

Naivii care încă mai credeau în marea schimbare numită Barack Obama, pot observa foarte simplu cum "schimbarea de politică" a lui Obama nu este altceva decât schimbare de politică impusă de Israel. Orientarea politicii externe a Americii dinspre Iran spre Pakistan și Afganistan nu reprezintă decât identica orientare a politicii externe a Israelului. Că este Obama, că este Osama, că este Bush, Siminică, Ceacănica sau Mickey Mouse, asta nu mai are importanță decât ca ambalaj, ca prostieală a lumii, ca vânzare a produsului, ca diferență de charismă a marionetelor selectate.

Mai mult, israelianul ne confirmă că Iranul nu reprezintă un pericol nuclear pentru nimeni, nici măcar pentru Israel, așa cum ne-au mințit până la saturație trusturile americane.

Avigdor Lieberman este un fost body-guard de club ce a emigrat din fosta URSS, care proslăvește naționalismul israelian, fiind acuzat de rasism și de discurs virulent anti-arab, chiar de către coreligionarii săi evrei. Să înțelegem de aici că Lieberman este un mare antisemit?!

Yaron Ezhan, unul dintre criticii săi, spune despre șeful diplomației israeliene că "are răspunsuri simple la probleme complexe: să scăpăm de arabii din Israel și vom avea un stat curat!"

Nu se mai sesizează nici un consiliu din acesta parazitar, antidiscriminare? Nu se mai intervine în nici un fel de către nici un for, cu sancțiuni sau măcar avertismente de fațadă, atunci când un membru marcant al unui stat incită la ura de rasă, la exterminare, la homofobie, la antisemitism, la epurare etnică?

Esença declarațiilor lui Lieberman este exact esença la ceea ce este scris pe zidul de apartheid ce înconjoară Fâșia Gaza: "Este mult MAI IEFTIN să-i împușcăm pe toți!". Nu am auzit vreodată ca pe vreun lagăr al nazistilor să scrie ceva așa înfiorător.

Ne întrebăm de ce trebuie atâtea circ și bani cheltuiți pe beton și fier pentru ridicarea zidului de apartheid (bani luați de la gura supraviețuitorilor holocaustului, nu?), când vă era mult mai simplu și mai practic să-i ridicați din case pe arabi și să-i executați cu câte un glonț în ceafă, așa cum părinții voștri făceau în comunismul luminos? Dacă faceți și ore suplimentare, că doar e lucru făcut de plăcere, terminați repede, că nu v-au mai rămas mulți! Păcat de acei câțiva evrei care mai au conștiință și care sunt obligați să vă suporte demența!

În orașul polonez Jaslo umbliă un COPAC NAZIST ÎNARMAT și foarte periculos pentru populație. El atacă oamenii când nu te aștepți și execută salutul național-socialist ori de câte ori prinde momentul sau i se năzare ceva.

Nu, nu este o glumă: în urmă cu 67 de ani, Adolf Hitler și-a aniversat ziua de naștere plantând acest stejar în orașul Jaslo. Că așa am învățat cu toții: nu poți trece prin viață dacă nu plantezi un pom, dacă nu ridici o casă (mai greu acum cu ridicatul casei), etc.

De cum a aflat de stejarul lui Hitler (ca și cum acesta l-a fătat), primarul orașului, Maria Kurovska, a cerut vehement să fie pus la pământ și ars în public, pentru ca nu cumva cetățenii orașului să facă, Doamne ferește, coaliție în jurul copacului și să pună de vreun partid neo-nazist.

Paradoxal, copacul simbolizează și rezistența polonă, nu doar "nazismul".

Practic, nu se știe ce comisie de deontologi superdotați a stabilit că un copac poate simboliza altceva decât un copac.

Bietul stejar a devenit subiectul unor dezbateri aprinse. De la înălțimea sa se uită la presupusele ființe superioare lui, numite "oameni", și așteaptă cu înfrigurare verdictul pe care acesta îl vor da: "condamnat la moarte" sau "exonerat de orice vină".

Spre bucuria copacului, nu toți liderii orașului împărtășesc dorința de a-l pedepsi exemplar. "Hitler e vinovatul, de ce să sufere copacul?", spune consilierul local Krzysztof Czelusnik.

Campania pentru salvarea stejarului este condusă de octogenarul Kazimierz Polak, unul dintre puținii locuitori ai orașului care au fost martori ai momentului plantării lui de către Fuhrerul Germaniei naziste. Polak strânge acum semnături pe o petiție, încercând să salveze arborele care a fost adus în 1942, într-o cutie învelită în steagul cu svastică - doar v-am spus că stejarul este un agent secret al Fuhrerului: a fost dăruit orașului Jaslo cu ocazia celei de-a 53-a aniversări a lui Hitler!

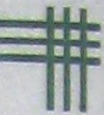
Totuși, Maria Kurovska se ține neclintită - culmea: dreptă ca un stejar. "Dacă îl păstrăm, de câte ori ne vom plimba prin centru ne vom aduce aminte că e copacul lui Hitler".

Păi avem o soluție: să uii că e "copacul lui Hitler", să-ți dai seama că este doar un arbore.

Primul lucru pe care îl fac neamurile proaste internaționale (nu doar cele naționale) este să distrugă pomi, flori, vegetație, iederă, natură - și, în general, tot ce lasă Dumnezeu pe pământ, găbind explicații demne de milă.

Apropos, dacă tot vă puneți pe omorât: Ați distrus și copacii plantați de Stalin?

"Agentia de știri Garda de Fier"

(continuare din numărul trecut)

În continuare, la capătul micii străzi Lăpușneanu, se află o clădire originală, frecventată mai ales de către studenți, ce adăpostește *Biblioteca Universitară*.

În fața Bibliotecii se află statuia lui Mihai Eminescu, operă de Schmidt Faur, iar în curtea ei stau la rând patru statui înfățișând pe **voievozii moldoveni**: Dragoș Vodă, Alexandru cel Bun, Vasile Lupu și Dimitrie Cantemir.

Plecăm de la Biblioteca Universitară pe Bd. Copou și ajungem la **Universitate**.

Universitatea

În 1860 în Iași s-a înființat prima universitate în limba română, în care Mihail Kogălniceanu a inaugurat cursul de istorie cu memorabila lecție de istorie națională.

Clădirea impunătoare a **Universității**, unde a învățat și a început lupta de renaștere națională Fondatorul Mișcării Legionare, **Corneliu Zelea-Codreanu**, a fost construită în 1897, în fața ei aflându-se statuile lui Mihail Kogălniceanu și A. D. Xenopol, realizate de Romanelli și Baraschi.

În imediata apropiere a Universității se află două celebre licee care au dat culturii și științei sute de personalități de prim rang: Liceul Național și Liceul-Internat Costache Negruzzi.

Mergem mai departe și ajungem la **Grădina Copou**, o oază de liniște, prilej de meditații și de romantism. Aici se află **Teiul lui Eminescu** dar și câteva monumente istorice ce merită a fi amintite: este vorba despre **"Obeliscul Leilor"** datând din 1834, susținut de patru lei, pe pedestal aflându-se stema Țării Moldovei și pe alta cea a prințului Mihai Sturdza; în grădină se mai află busturile celor mai cunoscuți scriitori moldoveni, printre care Veronica Micle și Ion Creangă.

În fața grădinii Copou se află Mausoleul eroilor Cavaleriei din războiul 1916-1918.

Pădurea Copou are 5 km lungime, ține până la Breazu, și tot aici se află **Grădina Botanică** și **Observatorul Astronomic**.

Ne reîntorcem în drum spre Universitate să vizităm și **"Bojdeuca lui Ion Creangă"** din cartierul **Țicău**, o modestă casă țărănească cu cerdac și două odăițe, în care a locuit în ultima parte a vieții autorul nemuritoarelor "Amintiri din copilărie".

Tot în zonă se mai află alte case memorabile, din care menționez **casa Asachi**, **casa scriitorului Nicolae Gane**, **casa lui Mihail Kogălniceanu** și **casa lui Sadoveanu**.

Dar să vizităm și alte vestigii istorice din Iași, amplasate în diferite zone; mă voi referi însă numai la cele religioase ortodoxe.

Încep cu **Mănăstirea Golia**, unde se află **Arhivele Statului din Moldova**.

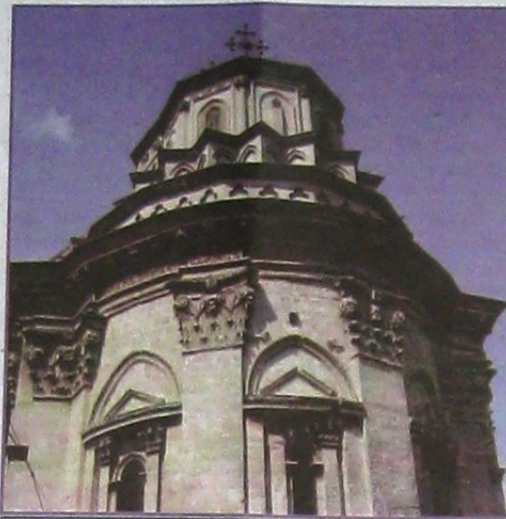
Este o construcție masivă, înconjurată de ziduri, turnuri și metereze.

Biserica datează înainte de anul 1546 și a fost ctitorită de logofătul Golia.

Aici se află icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului și multe odăi sfinte vechi, cărți religioase tipărite cu 4 - 5 veacuri în urmă.

Alte două mănăstiri se pot vedea de la depărtare în diferite cartiere ale orașului, întrucât sunt construite pe dealuri: este vorba despre **Cetățuța** și **Galata**, ambele restaurate nu demult.

Prima, construită între 1668-1672 de voievodul Gh. Duca, este înconjurată de ziduri, fiind o imitație după **Trei Ierarhi**, însă fără decorul sculptural al acestora, dar mult

Detaliu Mănăstirea Golia

avantajată de poziția și cadrul în care este așezată, pe linia orizontului din culmea dealului. De aici se vede tot orașul, este cea mai frumoasă vedere panoramică.

Casa egumenească de lângă biserică, cu ziduri solide din piatră, are toate încăperile boltite, fiind una din cele mai interesante exemplare de arhitectură civil-monastică ce s-a păstrat din Moldova din sec. al XVII-lea.

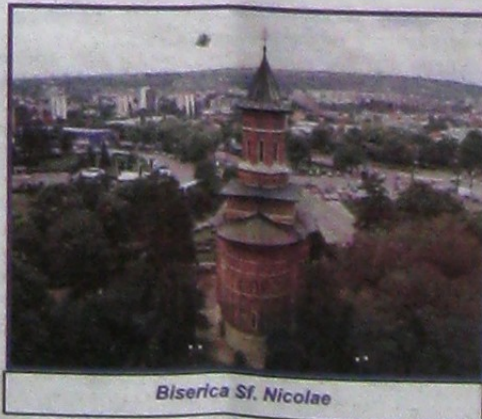
Alte biserici, din cele peste 100 existente în oraș:

- **Biserica "Sfântul Nicolae"**, cel mai vechi monument-ctitorie a lui Ștefan cel Mare (1493); planul și toate caracteristicile specifice sunt asemănătoare bisericii Precista din Bacău;

- **Biserica "Sf. Sava"**, un monument unic de arhitectură moldovenească, având forma unei prisme de plan dreptunghiular, turnul clopotniței fiind la intrarea în biserică; după cum arată inscripția grecească din perete, la intrare, este opera lui "Gheorghe din Constantinopol, căpetenie de meșteri"

Mănăstirea Cetățuța

Biserica Sf. Nicolae

- **Biserica "Sf. Gheorghe"** (1761) reține atenția prin plastica decorativă a fațadelor; are un mare număr de elemente din piatră, brâu format din frânghie răsucită și rame de ferestre împodobite cu sculpturi florale;

- **Biserica "Sf. Haralambie"**, construită între anii 1794-1804, are naosul în formă ovală acoperită cu o cupolă largă, din care se înalță o turleă subțire;

- **Biserica "Banu"**, datând din anul 1800, aflată pe str. Lăpușneanu, a fost zidită de mitropolitul Iacob Stamati; face tranziția între formele de tradiție moldovenească și trăsăturile particulare de concepție clasicistă.

- **Mănăstirea "Frumoasa"**, amplasată în cartierul Alexandru cel Bun, mare și plăcută celui care o privește; a fost construită de Grigore Ghica Vodă, în 1729, dar biserica mănăstirii este mai nouă, 1836;

- **Biserica "Sfântul Spiridon"**, foarte aproape de Piața Unirii, a fost construită în 1704 de Mihai Grigore Sturdza și se află în interiorul spitalului cu același nume;

- **Biserica "Bărboi"**, cu hramul la 29 iunie, de Sf. Apostoli Petru și Pavel, își datorează numele logofătului Bărboi care a construit-o în 1615.

Închei turul bisericilor cele mai reprezentative cu cea cu hramul **Adormirea Maicii Domnului, zisă și Barnovski** pentru că domnitorul Mihai Barnovski, (care a domnit între anii 1626-1629) este ctitorul ei. Clopotul cel mare din turn a fost dăruit de către Miron Vodă, în 1638, fiind turnat la Liov (Lemberg).

Casa poetului Mihai Codreanu

Vis a vis de terasa „Bolta rece” se află casa-muzeu a poetului sonetist **Mihai Codreanu**, străjuită de doi lei la intrare.

Vizitați casa memorială și treceți și pragul restaurantului vestit în Iași din anii 1800, „Bolta rece”, precum și pe cel al hanului „Trei sarmale”, unde se găsesc mâncăruri tradiționale românești, vechi de secole, „udate” de vinuri de la Cotnari - o invitație savuroasă în lumea sufocată de „pizzerii” și „fast food-uri” răspândite nu numai la noi, ci în toată Europa: „globalizarea” este inamicul cel mai mare al specificului național...

Dar Iașul are împrejurimi de un farmec deosebit:

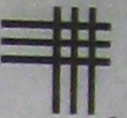
Rezervația naturală Repedeș

pădurea și vile de la Bucium; lacul Ciric cu ștrand natural și o bază nautică; pădurea Bârnova, unde se află mănăstirea Dobrovă, ridicată de Ștefan cel Mare cu câteva luni înainte de moartea lui; pădurea Repedeș și rezervația naturală paleontologică.

(continuare în pag. 13)

Emilian Georgescu

Apariție de carte

CORNELIU ZELEA-CODREANU - "CIRCULĂRI ȘI MANIFESTE" -

PRIMA EDIȚIE ÎN ROMÂNIA, DUPĂ 1940
- SUB EGIDA REVISTEI "CUVÂNTUL LEGIONAR" -

Apărută prima oară în țară în timpul vieții autorului ei, cartea a fost retipărită doar în 1940, de atunci și până astăzi prezenta ediție fiind prima!
În exil, în 1981, după aproape jumătate de secol de la prima tipărire, legionarii au reeditat-o, dar extrem de puțini oameni au avut ocazia s-o citească.

În timp ce cartea "Pentru legionari" prezintă lupta lui Corneliu Zelea-Codreanu în fruntea Mișcării Studențești, apoi a Legiunii Arhanghelului Mihail, în perioada 1919 - 1933, cel de-al doilea volum nemiapucând să-l scrie întrucât a fost asasinat, **Circularile întregesc imaginea dezvoltării și organizării Mișcării, demonstrând URMĂRIREA STRICTĂ ȘI CONSECVENTĂ A PUNERII ÎN PRACTICĂ A PRINCIPILOR ENUNȚATE.**

IMPORTANȚA VOLUMULUI este deosebită nu numai pentru legionari, ci și pentru cei care vor să cunoască Mișcarea cu adevărat, să se apropie de ea, ca și pentru cercetători și istorici:

1. Prin intermediul acestor **Circulari** s-a făcut **LEGĂTURA ÎNTRE CONDUCEREA CENTRALĂ ȘI LEGIONARIII DIN TERITORIU**, menținând și întărind unitatea de vederi și de acțiune între membrii Mișcării din toate colțurile țării, până la cel mai îndepărtat cătun din Basarabia sau din Transilvania.

2. Prin fiecare Circulară emisă, **FONDATORUL** Legiunii Arhanghelului Mihail a trasat **DEFINITIV** linia **POLITICĂ** și **MORALĂ** a acesteia, creând un adevărat îndreptar pentru orice legionar.

- **Memoriul adresat Regelui, oamenilor politici și Țării, în nov. 1936**, prin care cere **asumarea răspunderii** de către cei ce conduc și **stabilirea sancțiunilor în cazul unei politici externe greșite;**

- **Circulara din nov. 1936** prin care **precizează** răspicat că **Parlamentul nu este o răsplată**, ci un câmp de luptă în care Șeful are obligația să-i trimită doar pe **cei mai apti de a duce lupta** - în bune condiții - și că **nici un deputat legionar nu se va ocupa de**

satisfacerea intereselor diverselor rude sau ale partizanilor;

Circulara din nov. 1936: "Celor ce mă întreabă când vom începe acțiunea politică pentru guvernare, le răspund: Atunci când șefii de regiuni și de județe îmi vor raporta că în

organizațiile lor nu mai există nici un om incorect";

- **Circulara din dec. 1936**, prin care cere **selecția riguroasă a membrilor Mișcării** și eliminarea de la recrutare a omului-secătură, fără sănătate interioară, a omului fără căpătâi, haimana, a lăudăroșilor, a vorbăreților, punând accent pe oamenii de onoare și pe cei cu cap, care judecă;

- **Declarațiile date ziaristilor în nov. 1937**, prin care precizează că **este împotriva dictaturii, așa cum este și contra democrației, și că este adeptul Justiției, fără toleranță**, întrucât "am tolerat așa de multe, încât suntem pe patul de moarte";

- **Circulara din ian. 1938**, prin care decide **înființarea unei școli de prefecti și de primari, pentru pregătirea legionarilor în vederea conducerii**, căci "această Școală Legionară voiește să repare greșeala de până acum care susținea că pentru a conduce un tramvai este nevoie de școală, iar pentru a conduce o comună sau un județ, nu-i nevoie de nici o școală";

și multe altele (care nu se pot enumera, pentru a nu ne trezi că reproducem integral cartea!)

constituie pilonii de rezistență ai politicii, dar și ai organizației legionare.

VALOAREA PRACTICĂ a **Circularilor** a fost verificată din plin în perioada în care impostorul Horia Sima a ajuns la conducerea Mișcării Legionare. Faptul că toate aceste îndreptare de activitate și de atitudine au fost ignorate chiar pe scurta perioadă de 124 de zile, a dus la catastrofa de comportament și imagine a Mișcării, care, în inima și viziunea multor români, dăinuie până azi.

3. **ASTĂZI**, luările de atitudine ale Căpitanului reprezintă nu numai jaloane de orientare, ci **SOLUȚII** pentru **rezolvarea celor mai multe probleme politice, economice, sociale și de politică externă**. Cartea a fost un **ÎNDREPTAR** pentru ieri și **A RĂMAS** în continuare un **ÎNDREPTAR** pentru azi și pentru viitor.

Dacă în privința cărții "Pentru legionari", scrisă de Căpitan în 1936, adversarii Mișcării precum și scepticii pot formula rezerve, susținând că ar fi subiectivă, scrisă pro domo, înfrumusețând evenimentele sau omițând diverse lucruri, în schimb, în legătură cu această **veritabilă colecție de documente oficiale ale Mișcării Legionare** nu se poate comenta nimic, pentru că **fiecare Circulară reprezintă un act original, nemodificat, făcut public chiar la vremea emiterii lui, și conturează clar linia politică și spirituală a Mișcării**, confirmând întru totul ceea ce s-a spus despre Corneliu Zelea-Codreanu de către apropiați.

Totodată, calomniile lansate pe seama Mișcării, aceea de subversivitate, de clandestinitate, cade de la sine, culegerea de față **demonstrând că legionarii în frunte cu Căpitanul au lucrat întotdeauna la lumina zilei. Deciziile și ordinele Căpitanului nu au fost niciodată secrete.**

De aceea **Circularile** Căpitanului constituie cel mai important **DOCUMENT** al Mișcării Legionare.

NICADOR ZELEA-CODREANU

- "MIȘCAREA LEGIONARĂ - EXPRIMĂRI NECENZURATE" -

Factorul determinant pentru lansarea publicației noastre a fost politica de silentium stampa aplicată de stăpânii presei românești și dirijori din umbră ai culturii românești, în general, asupra existenței și activității prezente a Mișcării Legionare.

Necesitatea apariției acestui volum s-a impus nu numai prin faptul că o colecție de articole este mult mai accesibilă decât o colecție a revistei pe timp de șase ani, ci și pentru că oferă o **imagine de ansamblu** asupra problemelor abordate.

Cuprinzând **peste 80 de articole - editorialele "Cuvântului Legionar"**, din 2003, de la apariția ziarului, până în primăvara acestui an - cartea d-lui Nicador Zelea-Codreanu aduce o **viziune reală și actuală** în publicistica românească îmbăcăsită azi de mediocritate, fals și autocenzură, obediență factorului politic care, la rândul lui, este subordonat iudaismului mondial. Acest gen de a trata lucrurile se reflectă și în prezentarea istoriei românilor și în unele manifestări așa-zis culturale (ale Institutului Cultural Român): istoria e prezentată cu mari deformări și omisiuni, începând de la iluștri necunoscuți autointitulați istorici, și până la nume importante; de asemenea, se observă ușurința cu care sunt acceptate surse fără nici o valoare.

Revenind la problema servilismului reflectat în presă dar în special în literatură și cultură, exemple devenite deja "clasice" ar fi prezența unui Teșu Solomovici, a unui H. R. Patapievic (și, cu mare

tristețe, remarcăm poziția adoptată de Dinu Giurescu). Sunt exemple aparent singulare, care însă se multiplică la infinit și care, în culegerea de articole a d-lui Nicador Zelea-Codreanu, reprezintă obiectul combativității sale permanente.

Totodată se pot remarca, atunci când împrejurările o cer, **luări de atitudine, absolut obligatorii, menite să clarifice poziția Mișcării Legionare** față de anumite evenimente sau față de atacuri venite din partea unor persoane mai mult sau mai puțin publice, sau din partea unor impostori care se declară ca făcând parte din Mișcarea Legionară.

"Mișcarea Legionară - Exprimări necenzurate" tratează probleme de actualitate, astfel încât cititorul să înceapă să cunoască **SOLUȚIILE** Mișcării Legionare în diverse probleme la ordinea zilei, dar cuprinde și pagini de istorie națională și legionară, absolut necesare pentru prezentarea reală a faptelor.

Cartea este scrisă în principal pentru tineri - nu numai pentru că ei reprezintă viitorul, dar pentru că ei sunt cel mai puțin informați, iar conținutul articolelor reflectă, printre altele, și intenția - mărturisită - de a prezenta ideile sub o formă cât mai accesibilă românilor care intră în contact cu ideile Mișcării Legionare după 45 ani de îndoctrinare iudaic-comunistă.

În conformitate cu ordinea logică a lucrurilor, genul de cacofonie politică practicată de post-iudeo-comuniști aduce populația în situația de a observa că toate încercările diferitelor formațiuni politice au același numitor comun, adică interesul personal, și că sunt departe de a reprezenta o soluție viabilă pentru rezolvarea necesităților țării, chiar fără evocarea permanentă a situației de criză economică mondială.

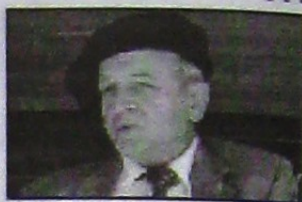
Oamenii caută, deocamdată, măcar teoretic, o altă soluție - care în mod evident este ținută sub obroc - și poate tocmai din acest motiv, ca tentația unui fruct oprit, își îndreaptă gândurile spre ceea ce cred ei a fi soluțiile oferite de ideologia legionară, de autentică Dreaptă românească.

Directorul singurei publicații legionare din lume la ora actuală reînvie caracteristica legionară: "exprimări necenzurate", reperele sale fiind: Dumnezeu, Țara, Legiunea - exact în ordinea aceasta.

Nicoleta Codrin

DESPRE REVIZIONISM CU PROF. GEORGE DĂNESCU PISCOCI

— Domnule profesor, sunteți cunoscut în calitate de director fondator al *Librăriei Românești Antitotalitare din Paris*. Sunteți traducătorul, editorul și autorul câtorva cărți ce au entuziasmat pe unii și revoltat pe alții. Ați tradus și publicat în franceză filosofia lui **Lucian Blaga**, dar și **Miturile fondatoare ale lui Israel** și altele asemenea. În mai multe rânduri, dvs. și librăria dvs. ați fost ținta unor atacuri cu caracter terorist.

— Atacurile s-au produs după apariția cărții amintite, "Miturile fondatoare ale lui Israel", ce continuă să deranjeze oameni și instituții, inclusiv statul sionist israelian. Viața este o luptă pe toate planurile. A la guerre, comme à la guerre. Viața a fost și rămâne o luptă. Aceasta însă trebuie dusă după anumite reguli, fără de care lumea civilizată decade în sălbăticie.

— Vreți să spuneți că Franța, Elveția sau Germania, unde s-au produs și se produc astfel de atacuri teroriste contra unor cărți, autori sau librării editoare, sunt amenințate de sălbăticie?

— Aceste țări au ceva de ascuns. Pentru a ascunde acest «ceva», Franța, Elveția, Germania și alte țări sunt capabile astăzi de orice, inclusiv sacrificarea popoarelor respective, *came de tun nu tocmai «cașer»*, s-ar putea spune! Rămâne de văzut dacă aceste popoare se vor lăsa căsăpite.

La vremea lor, guvernauți mai vechi, precum Ceaușescu, au crezut și ei așa ceva.

Istoria nu s-a încheiat. Ea este în plină desfășurare. Autorii cărților mincioase din timpul lui Ceaușescu ar trebui puși la stâlpul infamiei. Lucruri de nemărturisit, petrecute atunci în România și în alte țări, au devenit astăzi obiectul de studiu al unei noi științe sociale, pe care inițiatii o numesc infamologie.

Cele ce se petrec astăzi în Occident, faptul că în Franța, Germania, Elveția sau Statele Unite oamenii sunt persecutați și închiși pentru ideile lor, reprezintă o cădere în barbarie ce nu poate fi nici explicată, nici atenuată, nici scuzață de relativa opulență materială. Occidentul va pieri, probabil, înaintea Orientului. Viitorul omului ca om necesită pieirea cadavrului de minciună și putrefacție care a devenit Occidentul. Bătălia constă nu în a săpa groapa Occidentului; dimpotrivă: acesta poate, trebuie și merită să fie salvat. Amenințarea însă este reală, efectivă și imediată, traversând inima și mintea fiecăruia dintre noi; numele ei este Minciună! Trăim într-o lume de minciună. În ciuda eforturilor depuse, vreme de zeci de ani, de către nedemni câștigători ai ultimului război mondial, de către multele guverne și regimuri de maimuțoi Aliați, realitatea celor trei ani și două luni de război românesc antisovietic just, de război antibolșevic și anti-minciună nu a putut fi ștearsă din inimă, nici din mințile românilor. Războiul nostru anti-minciună sovieto-franco-anglo-americană nu a încetat, de fapt, nici o clipă. El nu poate înceta decât prin dispariția românilor ca popor de sine stătător. Ajungem astfel la problema revizionismului istoric contemporan.

— În ce constă revizionismul istoric? Cum ați devenit dvs. revizionist?

— Fiecare își are drumul lui în viață. În ordine materială, gravitațională, câteva zeci de kg de om nu cântăresc mare lucru în fața zecilor și sutelor de tone de mârțanie iudeo-judiciară, gata să mă strivească. Adevărul însă nu se cântărește cu legea gravitației, nici cu sistemul metric, sistemele judiciare, ordonanțele de urgență și tribunalele excepționale.

Barbaria celor ce falsifică istoria constă în faptul că anulează relațiile normale și de drept dintre oameni, înlocuindu-le cu relații de violență, de forță, de minciună! O lege precum OUG 31/2002, ce instituie obligativitatea idolatriei holocaustice și transformă poporul român într-o bandă de asasini, este expresia minciunii în instituie în lume de către nedemni provocatori și câștigători ai ultimului război mondial. A revizui aceste lucruri, a repune istoria pe făgașul adevărului

este de datoria oricărui om sănătos la minte. Cam asta ar fi revizionismul istoric la modul foarte general.

— Totuși, cum poate cineva să devină revizionist?

— Orice om normal este un revizionist. Revizionistii sunt oameni care vor să știe dacă ceea ce se spune este adevărat sau neadevărat. În istorie, în știință, în viața de toate zilele problema adevărului nu se pune în termeni de dogmă, de credință oarbă și necondiționată. Revizionismul istoric nu este o religie, precum creștinismul, nici o ideologie, precum liberalismul! Este o metodă de observare a realității, metodă perfectibilă și ajustabilă precum viața și experiența, cu care se cam confundă.

— Când a apărut cuvântul «revizionism»?

— Nu este vorba de un singur cuvânt, ci de un întreg grup - sau familie - având aceeași rădăcină. Există verbul «a revizui». De când? Filologii ne-ar putea-o spune. Lucrul este însă secundar. Există substantivul ce desemnează acțiunea de a revizui, adică «revizuirea». Au existat și există oameni specializați în a revizui. Aceștia se numesc revizori. Gogol și-a intitulat «Revizorul» una din faimoasele lui piese literare. La un moment dat, Eminescu a fost revizor școlar. Orice revizor își are metoda lui «revizionistă» de revizuire a anumitor lucruri într-un anumit domeniu de activitate.

Cuvântul datează de multă vreme. Revizionismul s-a practicat și se practică în știință, în artă, în literatură, în filosofie, în istorie, în toate domeniile de activitate. În sensul de revizionism istoric, termenul s-a impus în a doua jumătate a sec. al XIX-lea. Învățăm toată viața, adică revizuim permanent. Împăratul Nero a fost acuzat că a dat foc Romei, la o cercetare mai atentă, istoricii au descoperit că nu Nero este autorul acestui fapt, ci cu totul altcineva. La fel și cu lucrurile cu împăratul francez Napoleon I, acuzat de a fi incendiat Moscova cu ocazia nefericitei campanii din 1812; istoricii au dovedit ulterior că nu împăratul Napoleon a dat foc Moscovei, ci contele rus Rostopcin.

Procesul lui Corneliu Zelea-Codreanu a fost revizuit. Oribila crimă iudeo-bolșevică a asasinării ultimului țar rus a fost și ea revizuită: țarul Nicolae al II-lea a fost proclamat sfânt de Biserica Ortodoxă Rusă. Într-o bună zi va fi revizuit procesul marelui lui Antonescu.

— Totuși, cine a folosit pentru prima oară cuvântul «revizionism»?

— Să nu fim mai catolici decât Papa. Mi-ați putea spune cine a folosit pentru prima oară cuvinte precum «mamă», «tată», «apă»? În sensul istoric de care vorbim, termenul de «revizionism» s-a impus după primul război mondial, când oamenii i-au dat seama că propaganda anglo-franceză de război și-a permis minciuni gogonate cu privire la comportamentul soldaților germani, sau al armatei austro-ungare în Serbia. Potrivit acestei propagande de război, soldații germani din Belgia se distrau tăind mâinile copiilor belgieni, iar armata austro-maghiară din Serbia transformase principalele biserici ortodoxe din Belgrad în «camere de gazare»! O altă minciună răspândită de propaganda Aliată de război a fost că nemții ar fi construit uzine de transformare a cadavrelor omenești în îngrășăminte chimice!

În contextul necesărilor puneri la punct din anii 20 ai secolului trecut, termenul de revizionism istoric a sfârșit prin a se impune.

— Există istorici revizionști ce se consacră altor perioade istorice decât ultimele două războaie mondiale?

— Revizionismul este prezent în orice domeniu de activitate. Istoria este prin excelență terenul pe care revizionismul este mai acasă decât oriunde. Istoricii, chiar cei «proști» sau «minciñoși», fac un permanent revizionism. La sfârșitul anilor 40, în prima perioadă a comunismului, se vorbea despre Stalin, Lenin, poporul rus care «libertate și fericire ne-ar fi adus»... Către sfârșitul interminabilei epoci de destabilizare iudeo-comunistă, toți istoricii de

meserie vorbeau de cei 45 de ani de activitate

revoluționară a «Dunării Gândirii».

Revizionismul acesta - de fațadă însă - se practică chiar și de Uniunea Scribăților sau de Institutul de Istorie Recentă, dar este mai curând un fel de «retușism». Nici poltrucilor din diversele institute de Istorie, nici baronilor din Uniunea Scribăților nu le este caracteristică cinstea, corectitudinea, promptitudinea intelectuală. După o viață de ploconeli, piruete și grațioase pupincurisme, nimeni nu devine campion revizionist.

— D-le profesor, cu sau fără dreptate sunteți cunoscut ca un revizionist al celui de al II-lea război mondial.

— Mă cunoașteți mai mult din spusele detractorilor și calomniatorilor mei. Am tradus și publicat în franceză aproape întreaga filosofie a lui Lucian Blaga. M-am ocupat și mă ocup de multe lucruri și probleme în diverse domenii, inclusiv războaiele medice, punice sau mondiale.

M-am consacrat mai întâi revizionismului filosofic general: revizionismului medical, nutriționist, cultural, general științific.

De când se încearcă incriminarea calomnioasă a poporului român de către aceia care vreme îndelungată au comis crime de genocid și crime contra umanității în închisorile și lagărele de exterminare din România comunistă, mi-am zis că aprofundarea revizionismului istoric este necesară și urgentă.

Se impune o trezire a opiniei publice românești înecată sub valurile de Coca-Cola și poșircă NATO ce ne-au inundat după 1989.

Se impune ca orice român responsabil, orice intelectual sau față bisericească să aprofundeze cele petrecute în anii ultimului război mondial.

Nici guvernele trădătoare de la București, nici Europa prostitutată, globalizantă, bastardizantă și mulatrizantă nu ne vor putea convinge că prezența noastră la Stalingrad și la Cotul Donului ar reprezenta o «crimă contra umanității».

Părinții și bunicii noștri au pierdut războiul mai ales ca urmare a trădării de la 23 aug. 1944.

Am ajuns la convingerea că 23 aug. 1944 a reprezentat prima zi din sclavia ce continuă să apese pe umerii poporului român. Faptul că tovarășii comisari ruși de atunci, sau domni comisari europo-americieni de astăzi, ne indică ce trebuie să credem sau să nu credem despre ultimul război mondial, constituie pentru mine dovada clară că România și poporul român traversează o perioadă de sclavie totală, materială și spirituală. Aspectul material al acesteia nu constituie un secret pentru nimeni.

Dacă în dec. 1989 Ceaușescu ar fi fost înlocuit cu un guvern românesc, unirea Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a ținutului Herța și chiar a Insulei Șerpilor cu România, ar fi fost o simplă formalitate. Astfel de ocazii se vor prezenta însă și în viitor. În vederea acestui viitor trebuie să ne pregătim.

Istoria însă va fi scrisă într-o zi. Minciunile vor cădea la pământ. Ele nu vor cădea însă singure. Pentru ca acest lucru să aibă loc peste 20, 50 sau 100 de ani, ceva trebuie făcut de pe acum. Să nu lăsăm pe seama altora ceea ce putem face noi înșine, să nu lăsăm pe mâine ceea ce putem face azi.

Școala de istorie revizionistă reprezintă creierul și coloana vertebrală a ceea ce a rezistat eroziunii semite, a ceea ce nu a putut fi corupt din cultura popoarelor Europei. Învățământul, știința, arta, întreaga cultură și viața publică actuală se concentrează în jurul unor monstruoase liturghii negre și a altor servicii idolatrice pe altar holocaustic.

Legiunea a cultivat sfințenia cu o mână și eroismul cu cealaltă. În vremurile pe care le trăim nu putem fi țărcovnici cuminti printre sfinți, pe pereții bisericilor. Grijă schitului las-o arhimandritului, spune Eminescu.

Dușmanul nu mai vine din Turcia. Traiește printre noi. Ne face legi, ne pune biruri, vorbește filosofie. Ne taie felie după felie.

Cu ochii și cu gândul după salam și plăcinte, popoarele Europei riscă să se confunde cu ele. Felie după felie, bucată după bucată, Europa toată este sfărtecăță.

Până când vom murdări și insulta strămoșii, amintirea unor căpetenii ca Ștefan sau Mihai, a Căpitanului, punându-le fotografia pe hărdăul televizual ce umple mățaraia circumvoluțională a creierelor degenerate, de dezmoșteniți ai soartei ce am ajuns?

Când armata română ucide patrioții afgani sau irakieni, "Deșteaptă-te, române!" nu poate suna ca pe vremea lui "Treceți, batalioane române, Carpații!"

Trezirea se merită, se cucerește prin luptă de fiecare clipă. Dumnezeu ne-o dă, dar nu ne-o bagă în traistă.

Suntem un popor care de peste șaptezeci de ani trăim în moarte, nu în viață: noaptea Sf. Andrei 1938, 23 aug. 1944, Aiudul, Pitești, Canalul, minciunile insultătoare ce ne îmbâcșesc mințile și viața nu ne-au căzut din senin pe grumaz. Cozile topoarelor călinesciene, bengliene, ceaușiste și băsiste cresc în fostele noastre păduri, ajunse pe mâna venetnicilor.

— Sunteți specializat mai ales în problemele privind holocaustul. De ce?

— Mare glumeață sunteți! Cum aş putea fi specializat în niște alegațiuni fără cap și fără coadă, lansate în context românesc mai ales după 1989?

În sensul care i se dă mai nou, cuvântul «holocaust» a apărut de câțiva ani în dicționarele limbii române, după OUG 31/2002. Am putea să îl scriem nu cu un singur «h», ci cu două, trei sau patru, dacă nu chiar șapte «h», dar nu putem acorda orice, nici oricâte «h»-uri cer flămânzii aștia.

Revizionismul istoric vine de departe și are bătaie lungă. Oricine are dreptul să cerceteze orice problemă, orice perioadă a istoriei.

Tatăl meu și o mulțime de oameni pe care i-am cunoscut în copilărie și în tinerețe au luptat la Stalingrad, la Odesa, la Cotul Donului, în Crimeea.

Interesul generațiilor actuale și al generațiilor viitoare pentru epopeea glorioasă trăită de părinții și de bunicii lor în anii ultimului război mondial este normal. Este normal ca războiul antisovietic să ne preocupe mai mult decât războaiele lui Decebal, Ștefan cel Mare sau Mihai Viteazul.

Uniunea Sovietică, Statele Unite, Anglia și Franța s-au dezonorat, au dezonorat justiția. Pieirea lor este o chestiune de timp. Imperiul colonial englez ca și cel francez au pierit.

Statele Unite vor cunoaște o implozie-similară celei sovietice. Chiar și fără asta, puterea americană se sprijină pe buricul a 200 de milioane de obezi. Nu există nici computer, nici bombă atomică sau altă armă care să-i scape de deznodământul ce-i paște încet și sigur, ca destinul!

Revizionismul nu este o ideologie, de stânga sau de dreapta. El este o metodă. Este vorba de întoarcerea la metodele normale și obișnuite, a căror valoare a fost demonstrată de-a lungul istoriei.

Procesul de la Nürnberg a avut loc în 1945-1946. În cadrul lui au fost judecați așa-numiții mari criminali de război: mareșalul Goering, amiralul Doenitz, ministrul de externe Ribbentrop, ziaristul independent Iulius Streicher și alții.

Se spune și se repetă cu insistență că anumite adevăruri ar fi fost stabilite la Nürnberg. Oamenii informați nu cred în acestea. Vă voi spune de ce: oricine își poate da seama că procesul de la Nürnberg este judecata învinsului de către învingător. Am putea întreba pe orice om, din orice epocă, dacă judecata unui învins de către dușmanul și învingătorul lui poate să fie dreaptă!

Tribunalul cuprindea patru judecători și patru suplinitori: un judecător american, unul englez, unul francez și unul sovietic.

Statutul acestui tribunal de excepție merită atenția noastră, în special articolele 19 și 21.

Art. 19: «Tribunalul nu este obligat să respecte regulile tehnice obișnuite cu privire la dovedirea acuzațiilor. El va adopta și aplica pe cât posibil o procedură expeditivă și neformalistă. Tribunalul va admite orice l se va părea că dovedește ceva».

Art. 21 este și mai certat cu justiția: «Tribunalul nu va cere dovedirea cu probe a acuzațiilor de notorietate publică, ci le va considera deja dovedite». Cu alte cuvinte, la Nürnberg multe lucruri nu au fost stabilite în nici un fel. În virtutea Statutului Tribunalului, acestea au fost considerate ca stabilite! Când auzim pe cineva că cutare lucru a fost stabilit la Nürnberg, este bine să-l întrebăm: Nu cumva este vorba de un lucru considerat doar ca stabilit, în care caz, de fapt, este vorba de ceva care rămâne să fie stabilit?!

Tribunalul Militar Internațional comporta aceste trei cuvinte ce erau și rămân deopotrivă trei minciuni: 1. Nu a fost vorba de un tribunal, întrucât, prin chiar Statutul său, încălca toate regulile de administrare a justiției; 2. Singurul militar era judecătorul sovietic Nikitchenko, un politruc cu epoleți, ilustrat în cadrul proceselor staliniste ce avuseseră loc cu 10 ani mai înainte, despre care actualmente lumea consideră că au fost un fel de banditism judiciar; 3. Așa-numitul tribunal nu a fost internațional, ci inter-Aliat!

Acest ne-tribunal a introdus inovațiile nemaivăzute ale retroactivității legilor și a responsabilității colective.

Să luăm exemplul unui tânăr care în 1933 aderă la o organizație, SS, sau un corp oarecare al administrației germane, al poliției etc.; în 1946 tânărului respectiv i se aduce la cunoștință că încă din 1933 face parte dintr-o organizație criminală! El nu va putea dovedi că este nevinovat, întrucât vinovăția organizației din care a făcut parte este un fapt "de notorietate publică" (art. 21).

Statutul caricaturii de tribunal a fost aprobat la 8 aug. 1945, o dată ce merită atenția noastră. În acea zi Aliții îndrăznesc să pretindă că germanii ar fi comis trei tipuri de crime: 1. Crime contra păcii; responsabilitatea războiului cade în seama lor, ei au pregătit războiul, au complotat contra păcii, au provocat războiul; 2. Crime de război; 3. Crime contra umanității - care înseamnă, de fapt, crimă contra evreilor!

— Războiul a fost declarat de Anglia, apoi Franța s-a declarat solidară cu aceasta!

— Exact.

Ce se întâmplase însă în lume cu 48 de ore înainte de 8 aug. 1945? La 6 aug. 1945, americanii au aruncat prima lor bombă atomică asupra Hiroshimei. După alte 24 de ore, aveau să arunce cea de a doua lor bombă, la Nagasaki. Ce făceau rușii la 8 aug. 1945? Atacau Japonia, care era distrusă în întregime, care primise în plin prima bombă atomică din istorie. Cinismul banditesc inter-Aliat de la 8 aug. 1945 nu va putea fi șters nicidecum din istorie! Iar modul în care a decurs ulterior procesul de la Nürnberg rămâne o rușine pentru omenire și o palmă teribilă pe obrazul justiției!

— Care a fost scopul acestui proces?

— Scopul procesului a fost de a justifica ceea ce Aliții făcuseră deja.

Aliții, vezi Doamne, luptaseră pentru un ideal, în vreme ce germanii erau un fel de sub-oameni primitivi. Dar pe parcursul procesului de la Nürnberg Aliții au procedat la cea mai vastă operațiune de deportare din istorie: 14 sau 15 milioane de germani au fost deportați din Polonia, Lituania, Letonia, Estonia, România, Ungaria, Iugoslavia, Cehoslovacia. Unde? În Siberia! Tot acolo au fost

deportați câteva milioane de tătari din Crimeea, un milion (poate chiar mai mult) de moldoveni din Basarabia, Bucovina și ținutul Herța.

Polonezii au internat nemții ce le-au căzut în mână în peste 1000-1200 de lagăre de concentrare improvizate, precum și în toate cele aprox. 600 de închisori de care dispuneau. Era vorba de copii, de femei, de mulți bătrâni. Toți purtau o banderolă cu litera «N» (nazist), pe mână.

În aceeași perioadă, Aliții occidentali livrau Uniunii Sovietice nu numai soldații ruși sau ucrainieni ce combătuseră alături de germani, ci chiar refugiații politici ce părăsiseră Rusia după 1917.

Alte mii și zeci de mii de procese model Nürnberg au avut și au încă loc astăzi în Germania și nu numai, inclusiv contra unor oameni ce s-au născut la 40 de ani după război!

Mania judiciară demențială de la Nürnberg servește la îndoctrinarea sau tăierea cerebrală planetară împrejur a întregii omeniri.

În cadrul unui proces penal nu interesează opiniile politice ale celui acuzat. El nu poate fi judecat decât pentru ceea ce a făcut.

Problema proceselor din galaxia judiciară Nürnberg este că ele sunt procese politice, nu penale. Toate procesele politice din România comunistă și toate procesele numbergiene din Europa de după război sunt pline de elemente de mârșăvie și de infamii incredibile.

Infamologia este noua știință pe care se constituie pentru studiul unor astfel de fenomene. Lectura proceselor staliniste, lectura proceselor legionare începând cu cel al lui Codreanu din 1938, lectura proceselor Nürnberg până la ultimele pe rol într-o țară sau alta din Europa, inclusiv România, constituie o bună introducere în știința infamologiei. La Nürnberg, vreme de o zi și aproape trei sferturi s-a discutat despre asasinarea chipurile, de către nemți, a ofițerilor polonezi de la Katyn. Toată lumea știa de pe atunci că adevărații autori ai acestei crime sunt rușii, după cum Gorbaciov a recunoscut la 45 de ani după proces. Acuzații germani nu au avut la Nürnberg dreptul de a utiliza pentru discolparea lor concluziile Comisiei Internaționale ce examinase la fața locului cum stau lucrurile cu asasinarea miilor de ofițeri polonezi.

La 16 dec. 1987, Tribunalul din Paris a recunoscut că expozeul tezelor revizioniste în revista "Annales d'Histoire révisionniste" și controversele pe această temă țin de libera expresie a ideilor și opiniilor, de o dezbatere publică între istorici. Justiția nu poate și nu trebuie să controleze sau să se amestece în această dezbatere științifică.

Că vrem sau că nu vrem să o recunoaștem, această dezbatere există. Ea are loc între istorici, cercetători științifici, ziaristi, profesori, studenți.

Între timp au fost adoptate pretutindeni în lume legi speciale, excepționale, de urgență într-un nimic justificată, ce prelungesc în contemporaneitate Acordul din 8 aug. 1945, al celor patru câștigători ai ultimului război mondial.

Franța este prima țară în care a fost adoptată o astfel de lege, în 1990; 12 ani mai târziu, guvernul Năstase a recurs la stratagema unei OUG.

Cine caută adevărul trebuie să știe un lucru teribil: într-o zi, va sfârși prin a-l găsi. Este el pregătit să plătească prețul, să suporte acest adevăr? Adevărul ne va face liberi, spune Christos. Suntem pregătiți să suportăm libertatea, să zburăm cu propriile aripi? Nu cumva suntem fluturași de noapte, ce ne ardem arpioarele la lumina orbitoare a felinarelor stinse, a cutărui comisar european de la Bruxelles, a d-lui ambasador american și poponar, a tovarășului Wiesel în persoană, comisar mondial al întreprinderilor și mișmașurilor prezente, trecute și viitoare?

— Credeți că într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat va avea loc în lume o dezbatere pe această temă?

— Revizionismul a făcut progrese importante în ultimii 20 de ani, adică în perioada de după promulgarea legilor liberticide și non-constituționale de tipul OUG 31/2002. Revizionismul nu va putea fi oprit, deși revizionistii sunt extrem de vulnerabili ca oamenii.

Pagini realizate de Nicoleta Codrin

"PE DRUMUL CRUCILOR CĂZUTE" – VIRGIL IONESCU (III) - TEXT INEDIT ÎN ROMÂNIA -

(continuare din numărul trecut)

În continuarea vieții legionare, profitând de vacanța politică ce ne fusese impusă prin dizolvare, a trebuit să mă ocup mai de aproape și de unele interese ale mele, mult delăsate în lunile de închisoare. Situația îmi crease unele probleme noi, pe lângă cele de totdeauna, ce se cereau rezolvate.

Unii dintre crezuții prieteni, întâlnești pe stradă, nu-mi mai dădeau bună ziua. Fusesem implicat în cazul Duca și parte dintre ei, prea politicianizați, sau numai naivi, acum mă desconsiderau. Mărturisesc că aceasta mă săcâise o vreme, dar cu timpul m-am obișnuit și i-am lăsat în plata lui Dumnezeu.

Dealtfel, și eu mă schimbasesm, fără să-mi dau seama. Nu mă mai simțeam bine decât între legionari.

Când făceam câte o cunoștință nouă, îi acordam puțin interes. Indiferența inițială se transforma în bucurie când mă încredințam că noul cunoscut era tot un legionar. Aparținerea oricui la aceeași credință cu mine da noului cunoscut un deosebit farmec și îi deschidea larg porțile sufletului meu. Ne vorbeam, de la început, o limbă cunoscută, fără necesitatea de a face eforturi de complezență, iar subiectele de vorbă, mereu aceleași, repetate la nesfârșit, nu ne oboseau și nici nu ne plictiseau vreodată.

Intrucât mă privea, recapitulându-mi cele prin care trecusem, egoist dar omenește, eram nevoit să recunosc că ar fi fost mai bine să nu fi găsit drumul adevărului legionar, atât de plin de pericole, dureri și moarte, dar, odată intrat pe acest drum, trebuia, de asemenea, să constat că nu mai eram în stare să mă abat din el și că de atunci încolo, a-mi trăi viața nu-mi va fi o vulgară plăcere, ci dimpotrivă! Dar oricum va găsi ea cu cale să-mi devină, eram decis s-o port înainte, așa cum îmi va fi impusă, chiar dacă în totală deosebire de cum aș fi dorit să-mi fie!

Citez cele scrise cândva de medicul Charles Richet, un incununat cu premiul Nobel pentru fiziologie: "Afirm că cele cinci simțuri ale noastre nu sunt unicele mijloace de percepție ale omului. O parte a realității vin câteodată, inteligenței noastre, pe alte căi. Dacă aceasta nu se întâmplă mereu, nu înseamnă că n-ar exista!"

Cineva, întrebând odată pe renumitul doctor Carol Steinmetz, unul dintre cei mai mari oameni de știință ai lumii, care va fi câmpul de cercetări științifice care se va dezvolta mai mult în viitor, acesta i-a răspuns:

"Cele mai mari descoperiri se vor face pe terenul spiritual. Într-o zi omul va învăța că lucrurile materiale nu aduc fericirea și că servesc puțin spre a-l înzestra cu facultățile de creație și progres. Atunci oamenii de știință ai lumii își vor îndrepta laboratoarele de cercetări spre Dumnezeu și rugăciune. Când va veni această zi, lumea va vedea mai multe progrese în timpul unei generații, decât cele la care a asistat în decursul ultimelor patru!"

TRĂDAREA. CAZUL STELESCU

În vara aceluiași an, 1934, s-a înființat tabăra de muncă Giulești, situată pe moșia unui simpatizant legionar, Didi Micescu, frate mai tânăr, la fel de bine înzestrat prin cultură și inteligență, cu celebrul Istrate Micescu, marele nostru dușman. În tabără se frământau și se ardeau cărămizi pentru terminarea Casei Verzi. Căpitanul locuia în mijlocul taberei, într-un cort cu un pat sistem Jilava, în care unul dintre locuri era rezervat pentru legionarul șef de gardă din ziua aceea.

Autorizat de Căpitan să facă o tabără de odihnă pe malul mării la Budachi, în Basarabia, STELESCU s-a demascasat definitiv, fără posibilitate de întoarcere. Și-a strâns 19 legionari pe care-i crezuse mai de încredere și, în fața frontului, a început să le vorbească atacând și criticând pe Căpitan. Șapte din cei prezenți au ieșit din formație, cerându-i socoteală de cele ce spusese și au

părăsit imediat stațiunea. Întorși la București, au raportat Căpitanului cele întâmplate.

În fața repetatelor acte de dușmănie și evidentă trădare, Căpitanul a convocat un Juriu de Onoare sub președinția Generalului Cantacuzino ca să-l judece și să decidă. După o minuțioasă cercetare și dreaptă judecată, Stelescu a fost eliminat din Mișcarea Legionară la 25 sept. 1934.

Legionarul Cotea, care a mărturisit în fața juriului de onoare că fusese însărcinat de Stelescu să ucidă pe Căpitan, a fost eliminat pe termen de cinci ani. La o percheziție făcută în casa lui Stelescu de legionari, se găsește un flacon de cianură de potasiu care ar fi putut ucide o sută, nu un singur om. Chimistul Cristian Leu a confirmat că el dăduse lui Stelescu otrava, cerută pentru alte scopuri decât cele urmărite.

Căpitanul înconjurat de frați de Cruce; în spatele dreapta se află Stelescu (cel marcat cu cruce pe cămașă)

lata Circularea Căpitanului prin care consfințează hotărârea Juriului:

Camarazi,

Consiliul de Onoare, compus din comandanți legionari cu gradele câștigate în lupte și din legionari cu legământ, sub președinția d-lui General Cantacuzino-Grănicerul, pentru a cerceta cazul Stelescu, astăzi la orele trei și jumătate s-a pronunțat în modul următor, după o deliberare de patru ore:

1. Mihail Stelescu e vinovat ca legionar.
2. Este vinovat de înaltă trădare.
3. Mihail Stelescu, față de codul onoarei, este și rămâne dezonorat, deci descalificat.

Hotărârea este dată în unanimitatea Consiliului, compus din 23 persoane.

I. În urma acestei sentințe, subsemnatul, șef al Gărzii de Fier, hotărăsc eliminarea din Garda de Fier a lui Mihail Stelescu pe termen nelimitat.

II. Felicit Consiliul de Onoare și pe președintele său, Gen. Cantacuzino-Grănicerul, pentru sănătatea și înălțimea morală a sentinței date.

III. Acord lui Stelescu dreptul ca, într-un viitor cât de îndepărtat, care rămâne la aprecierea mea, să-și poată răscumpăra în fața aceluiași Consiliu de Onoare, convocat de mine în acest scop, numai prin jertfă, onoarea pierdută și păcatul făptuit.

C.Z.C.

EDUCAȚIA LEGIONARĂ

CIRCULĂRILE căpitănești au fost și rămân piese de neîntrecută valoare politică și de educație legionară. Mereu strâns în chingile bunului simț și ale logicii, rămân modele de pedagogie. Au fost sfat și ordin, constituind doctrina legionară.

Cazul Stelescu a zdruncinat și răvășit peste măsură pe Căpitan, rânindu-l în mândria lui pentru Legiune. Atunci, și de multe ori în urmăre, l-am auzit punându-și chinuitoarea întrebare: "Unde am greșit în educația pe care o fac legionarilor, ca în Legiune să se fi putut crește un monstru sufletesc ca Stelescu?"

Acum, după douăzeci de ani de la evenimentul petrecut, sunt nevoit să constat că Mișcarea Legionară a crescut și ALȚI "STELEȘTI", unii mai mari, alții mai mărunți. Cuvântul "crescut" nu ar fi termenul cel mai nimerit, mai exact ar fi, desigur, "i-a avut", fără să-i fi crescut, căci au venit formați ca atare din afara Legiunii.

Căpitanul avea darul de a cunoaște oamenii de la prima vedere. Obiceiul lui era să se uite drept în ochii celui care îi era prezentat. Nu odată l-am auzit spunând, după ce cunoscuse pe careva: "Nu-mi plac ochii acestui tânăr. Are ceva în privire care-mi displace". Și, mai târziu, la ocazii, se adevărea că avusese dreptate, că acel tânăr nu era un caracter!

Căpitanul s-a prăpădit prea de timpuriu, lipsindu-i timpul necesar pentru a fi schimbat la toți și complet educația, eliminând din timp pe aceia ce nu mai erau de transformat. Astfel prezentându-se situația, aș fi dispus să cred că nu în sistemul de educație ar fi existat o racilă, ci în materialul "om" care i-a stat la îndemână!

STELESCU, un produs al "Fraților de Cruce" care, în regulă aproape generală, au dat cei mai străluciți legionari, precum am mai spus, nu muncise niciodată ca să-și câștige existența. A trăit cum a putut, mai mult în lipsuri decât în belșug, totuși legionărește, până a fost ales deputat, prea devreme, și înainte de a fi fost copt. La douăzeci și cinci de ani s-a trezit în vâltoarea și tentațiile Bucureștiului, parlamentar cu treizeci de mii de lei salariu lunar, îmbătat de orgoliu și de glorie (de care nu și-a dat seama că nu erau ale lui, ci ale Gărzii de Fier), și-a pierdut echilibrul sufletesc și n-a mai ascultat nici de acel ordin al Căpitanului, dat parlamentarilor legionari, de a depune salariile la Centru, de unde să primească cât era necesar pentru un trai modest, dar decent, și s-a așezat pe petreceri și lux. Fire neevoluată complet, lingușit de prieteni ca și de unii oameni politici, a uitat că era o simplă creație a Legiunii și, în afară de ea, "un nimic"! Când se obișnuise mai vârtos cu viața ușoară de petreceri și-i intrase în fire, s-a pomenit că nu mai era deputat și nici bani nu mai avea. A început cu împrumuturi, întâi de la prieteni și, când n-a mai găsit la aceștia, de la dușmani. Cu timpul, aceștia i-au devenit stăpâni și i-au dus unde aveau interesul să-l ducă: la trădare!

Dacă totuși Căpitanul a greșit cândva cu el, a fost într-un singur punct și anume când n-a luat măsuri rapide, la primul refuz al lui Stelescu de a depune salariul la sediu.

De altfel, oricare și oricâte au fost sistemele de educație, de când există lumea, toate au produs elemente bune și rele!

Însăși școala platoniană, poate cea mai extraordinară din câte au existat, a dat, pe lângă genii, și trădători, care au mers până a-și ucide profesorul, pe însuși Platon.

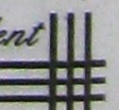
Iar în creștinism luda a putut să se păstreze chiar lângă Mântuitorul. Eficacitatea unei educații rămâne de căutat în raportul numeric dintre cei buni și cei răi, ca rezultat final, precum și în puterea ei de pătrundere în mase și de a se menține în timp.

Excepțiile, nici de data aceasta, nu pot crea regulă. Intrucât ar privi Mișcarea Legionară, ea a produs multe, enorm de multe, elemente bune, chiar strălucite. Deci trebuie considerată ca o mare reușită, avându-se mai ales în vedere scurtul timp pe care l-a avut Căpitanul la dispoziție pentru formarea caracterelor.

Și pentru a reveni la cazul concret al lui Stelescu, Căpitanul, găsindu-se vinovat, s-a autopedepsit! Șase luni n-a mai dormit în pat, ci pe dușumeaua goală, acoperindu-se în frigul iernii numai cu o pătură subțire de cazarmă.

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Ștefan Buxescu, student

Lista - incompletă - a acestor agresiuni provine din Raportul Departamentului de Stat prezentat unui Comitet Senatorial în 1962, pe vremea președintelui Kennedy, de Dean Rusk, secretarul de Stat american de atunci.

Acest Raport a fost reluat de diverse publicații cu diverse ocazii, în general sub titlul de "Diverse exemple de folosire a forței armate americane pe plan internațional, între 1798 și 1945".

Lista fiind foarte lungă, ne limităm la a da doar câteva exemple - aleatorii, completând însă, totodată, cu câte ceva din cele petrecute până în zilele noastre:

1846 - Mexic: La sfârșitul unui război programat și provocat cu mult cinism, SUA ocupă jumătate din teritoriul mexican.

Teritoriile ocupate atunci poartă astăzi numele de California, Nevada, Utah, Arizona, Noul Mexic și Colorado (parțial).

1853-1854 - Japonia: Planul de "deschidere a Japoniei" și expediția Perry, formată din mai multe nave de război, forțează Japonia să-și deschidă porturile potrivit bunului plac al yankeilor.

1854 - Nicaragua: Americanii distrug orașul Greytown, pentru a răzbuna o așa-zisă ofensă adusă ministrului rezident american din această țară.

1859 - China: Intervenție militară pentru protejarea intereselor americane din Shangay.

1903 - Columbia: Statele Unite provoacă o "revoluție", la sfârșitul căreia scot din pălărie Republica Panama, asigurându-și astfel controlul celebrului Canal și beneficiile enorme legate de acesta.

1958 - Liban: Mii de soldați americani și nenumărate nave de război și avioane protejează guvernul pro-american și interesele Americii în această regiune strategică atât pentru petrolul din jur, cât și pentru Israel.

1960 - SUA bombardează Guatemala

1961 - 1972 - Vietnam: Vreme de 11 ani SUA luptă contra poporului vietnamez, utilizând întregul lor arsenal militar, inclusiv arme chimice. Este războiul cel mai lung din istoria Americii, care a provocat milioane de morți, majoritatea vietnamezi. Prestigiul american a ieșit foarte șifonat din acest război pe care nu l-a putut câștiga.

1961-1972 - Laos, Cambodgia: Deși oficial nu sunt în război cu aceste țări, SUA efectuează numeroase atacuri aeriene și organizează numeroase masacre printre laotieni și cambodgieni.

1964 - Panama: Armata americană ce protejează interesele yankeilor în zona Panama zdrobește o revoluție ce urma să naționalizeze Canalul.

1965 - Indonezia: Sub pretextul unei tentative de lovitură de stat a comuniștilor, aliați ai președintelui Sukarno, CIA declanșează o sângeroasă represiune antipopulară, ce se soldează cu moartea a sute de mii de indonezieni și cu instalarea la putere a marionetei americane Suharto.

1965 - Republica Dominicană: Armata SUA intervine pentru a împiedica o pretinsă amenințare comunistă. Bătălia de la Saint-Domingue face peste 10 000 de victime.

1967-1970 - Orientul Apropiat: Implicare militară din ce în ce mai vizibilă de partea Israelului, în cadrul diverselor războaie arabo-israeliene din regiune.

1973 - Chile: Ca urmare a reformei agrare și a naționalizărilor lui Salvador Allende, CIA organizează o lovitură de stat soldată cu moartea lui Allende și răsturnarea regimului condus de acesta. SUA instalează la putere regimul gen. Pinochet.

1975 - 1999 - Timorul Oriental: Statele Unite susțin pe plan diplomatic și militar invazia și anexiunea indoneziană a regimului-marionetă Suharto. Un sfert din populația Timorului va fi exterminată în sfertul de veac ce a urmat invaziei indonezo-americane.

În 1999, cu ocazia unui referendum, 80% dintre timorienți se pronunță în favoarea independenței țării.

Sub presiune internațională, SUA sunt obligate să accepte o forță ONU de menținere a păcii.

1983 - Grenada: Incurcați în Liban, americanii fac o demonstrație de forță în minuscula insulă Grenada, sub pretextul asigurării securității câtorva cetățeni americani. Opt ani mai târziu, Wall Street Journal va califica demonstrația americană de forță drept o "invazie a băncilor", insula devenind între timp un paradis fiscal pentru "spălătul" banilor.

1986 - SUA sunt condamnate de Curtea Internațională de la Haga, pentru "folosirea ilegală a forței în Nicaragua".

1989 - SUA bombardează Panama

1991 - Irak: Aliat prețios al SUA vreme de mulți ani, Saddam Hussein invadează Kuweitul fără să ceară voie Americii. Războiul din ian. 1991, în fruntea unei coaliții militare internaționale și cu sprijinul ONU, se soldează cu reînfeudarea Kuweitului și cu punerea sub embargo a Irakului.

1998 - Irak: SUA și Anglia reîncep bombardamentele contra Irakului, fixându-și drept obiectiv "politic" instalarea la Bagdad a unui guvern marionetă pro-american și pro-israelian.

1999 - Jugoslavia: Sub presiunea SUA, Pactul NATO bombardează provincia Kosovo a Serbiei, în luna martie.

Serbia se opune armatei rebele albaneze care, din 1998, face jocul Occidentului ce dorește cu orice preț dezmembrarea Iugoslaviei și apoi a Serbiei înseși.

Mai multe mii, poate chiar zeci de mii de bombe cu uraniu sunt lansate contra sârbilor.

2001 - Afganistan: După atentatele pe care și le-au comis ei înșiși, în sept. 2001, SUA se folosesc de acest pretext pentru a invada Afganistanul.

CIA lansează întreaga poveste fantastică în jurul lui Oussama Ben Laden, vreme de mulți ani agent american folosit în Afganistan contra Uniunii Sovietice, proprietar al unor importante întreprinderi petroliere, inclusiv pe teritoriul american.

Americanii reușesc să formeze o rușinoasă coaliție internațională contra unui viteaz popor ce nu

și-a invadat a niciodată vecinii. Operând în principal din bazele lor din Pakistan, SUA procedează ca întotdeauna: întâi bombardamente, apoi invadează capitala, Kabul, răsturnând guvernul taliban care se retrage în munți, de unde continuă și astăzi lupta. SUA au recurs la soluția unui guvern-marionetă, de tranziție, care se va prăbuși probabil de îndată ce armata americană va fi nevoită să plece cu coada între picioare, precum rușii sau englezii la vremea lor.

Drepturile prizonierilor de război afgani nu sunt recunoscute de America, despre care se poate spune, pe bună dreptate, că duce un război terorist. Mulți prizonieri au fost deportați la baza de la Guantanamo (Cuba), lucru pentru care americanii vor trebui să răspundă într-o zi.

Fără să fi reușit un veritabil succes militar, America și-a consolidat aliatul din Pakistan și controlează în bună măsură comerțul cu diversele resurse ale regiunii.

2002-2003 - Irak: SUA fac presiuni asupra mai multor țări occidentale pentru a lansa un corp expediționar în Irak, pentru răsturnarea lui Saddam Hussein și instalarea la Bagdad a unui guvern-marionetă pro-american și pro-sionist. La sfârșitul anului 2002, SUA și aliatul lor, Anglia, au masat zeci de mii de soldați în regiunea Golfului Persic.

Încalcând legile internaționale și deciziile ONU, SUA și Anglia invadează Irakul în noaptea de 19/20 martie.

Un potop de foc, de fosfor, uraniu și napalm se abate asupra unei țări de veche cultură, care deja pierduse peste 500.000 de oameni ca urmare a primului război terorist condus de trufașa și iresponsabila Americă, și ca urmare a peste 10 ani de blocadă occidentalo-americană. Sute de mii de bombe de uraniu și de fragmentare mininucleară sunt aruncate asupra civililor, femeilor și copiilor irakieni, teroriștii americano-englizi făcând astfel jocul criminal al sioniștilor ce doresc stărpirea până la ultimul a tuturor arabilor din regiune.

SUA au deschis calea așa-zisului război "preventiv", care înseamnă, de fapt, atacul terorist contra oricărui stat ce nu se pliază interesului americano-sionist, război sprijinit, din păcate, și de alte țări, precum Franța, Italia, Spania, Germania, Turcia și chiar Polonia, Cehia, Ungaria sau România. Pentru prima oară în istoria ei, România se vede angajată contra unor popoare eroice, care nu ne-au provocat prin nimic.

După 2005: SUA încearcă pe toate căile să destabilizeze Iranul, sub același pretext folosit și contra Irakului: Iranul ar fi angajat și el în edificarea unei industriei atomo-nucleare, cu posibile implicații militare.

Chiar de ar fi așa, cu ce drept țările aparținătoare clubului nuclearo-atomic actual vor să interzică altor țări să facă ceea ce ele însele au făcut în urmă cu câteva zeci de ani?

Interesul omenirii cere ca Iranul mai ales, dar și alte țări, în perspectivă, să posede cât mai multe arme nucleare: agresorii americani și sioniști, ca și cei englezi, nu știu decât de frică.

AU VENIT AMERICANII MULT AȘTEPTAȚI... DAR:

1. Supun ființa umană și viața, sub toate formele ei de expresie, primatului, banului și profitului, primatului mercantil al dobândii pe termen scurt.

2. Încearcă să impună concepțiile lor prin forță, întregii lumi. Pervertesc democrația și imaginea acesteia în lumea întreagă, întărind astfel ideologic adversarii regimului democratic, recte comunismul.

3. Neagă dreptul popoarelor la autodeterminare. Refuză să aplice o serie de rezoluții ale ONU. Deranjează și dereglează bunul mers al relațiilor internaționale: își bazează politica externă pe umilirea, insultarea și exterminarea popoarelor ce refuză să l se supună în mod necondiționat.

Au organizat și executat așa-numitele «atentate teroriste» din 11 sept. 2001.

4. Efectuează experiențe chimice și nucleare pe populații non-americane, după cum a fost cazul în Coreea, Vietnam, Iugoslavia, Afganistan, Irak și alte țări. Au expus în mod deliberat populația civilă și militarii americani radiațiilor nucleare.

5. Otrăvesc întreaga planetă prin intermediul alimentelor toxice și cancerigene vândute în aproape toate țările lumii.

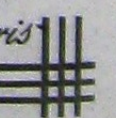
Împiedică toate popoarele lumii să exploateze în mod liber resursele lor agricole, animale, piscicole și minerale. Impun întregii planete deteriorarea mediului ambiant, a calității aerului, a alimentelor și a

apei. Exploatează în mod iresponsabil resursele planetei, delapidând moștenirea cuvenită generațiilor viitoare.

6. Organizează manipularea mintală, morală și intelectuală a tuturor locuitorilor planetei, controlează în mod ilegal și atentează la libertatea și dreptul la viață privată al tuturor locuitorilor planetei prin interceptarea convorbirilor telefonice și supravegherea oricărui mesaj electronic la nivel mondial.

7. Au ajuns, practic, în stare de orbire și de ignoranță, sub influența evreiască.

J. A. Gabian, Paris

JUDEȚUL IAȘI este un județ de câmpie; totuși, în cuprinsul lui sunt destule obiective, mai cu seamă istorice, ce merită să le treci pragul.

Singura stațiune balneară se numește **STRUNGA**, aflată la jumătatea distanței ce leagă Iașul de Roman. Are altitudinea de 226 m, fiind o „strungă” între dealurile împădurite, iar apele sale tămăduitoare sunt folosite în tratamente.

La **MIRCEȘTI**,

localitate aflată în lunca Siretului, se află casa-muzeu în care a copilărit poetul **Vasile Alecsandri** (1821-1890) și tot aici s-a stins din viață. Casa, alcătuită din 6 camere, este străjuită de brazi și stejari uriași, castani și tei. Aici se păstrează biblioteca poetului, manuscrise, 1200 de reproduceri, facsimile, tablouri și fotografii, costumul de ambasador la Paris, și alte obiecte personale.

Din balconul casei a anunțat Alecsandri, în 1864, dezrobirea țiganilor de pe moșia sa.

Academia Română i-a ridicat un mausoleu în curtea casei.

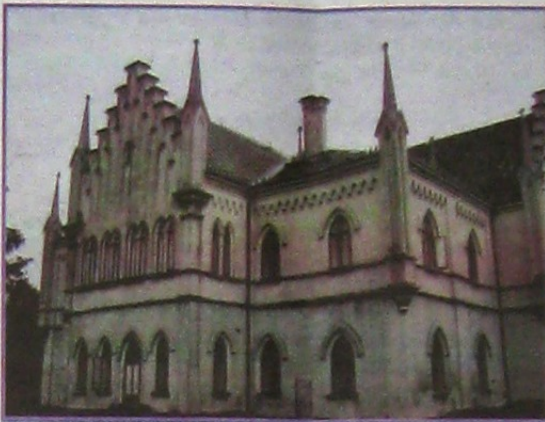
O altă casă-muzeu se află în comuna **RUGINOASA**, aflată la 61 km de Iași.

Biserica din sat a fost ridicată în 1833 de către **Săndulache Sturza**, și a devenit ulterior capelă a domnitorului Alexandru Ion Cuza.

Palatul, proprietate a aceluiași Sturza, a fost cumpărat în 1862 de către **Alexandru Ion Cuza**,

Mausoleul de la Mircești

Palatul de la Ruginoasa

a fost restaurat integral și mobilat cu gust sub îngrijirea atentă a soției lui Cuza, doamna Elena. După moartea acestuia, în 1873, și a celor doi fii, doamna Elena a părăsit Ruginoasa. Palatul și biserica au fost grav avariate în timpul războiului, iar în anii '60 au fost refăcute.

În jud. Iași se află și două orașe (nu le includ pe cele metamorfozate din comune în „orașe” în timpul regimului comunist), **PAȘCANI** și **TG. FRUMOS**.

Primul se află pe linia de mare circulație care leagă nordul țării cu porturile de la Dunăre și cu capitala țării, și are două monumente de arhitectură: **Biserica „Sf. Mihail și Gavril”** (1884) și **casa spătarului lordăche Cantacuzino**.

Cel de-al doilea oraș, Tg. Frumos, se află la 45

Pașcani - casa spătarului Cantacuzino

Km de Iași și era un târg însemnat în sec. al XV-lea, **Aici Petru Rareș** a zidit o biserică (1535) și tot aici s-a născut criticul literar **Garabet Ibrăileanu** (1871-1936) și și-a început cariera de diacon, în 1859, Ioși Creangă.

CĂRȚI DESPRE IAȘI

Despre capitala Moldovei, denumită metaforic și **Florența României** - datorită numeroaselor monumente istorice și marilor personalități culturale care s-au născut și au trăit pe aceste meleaguri - s-au scris de-a lungul timpului zeci de cărți, de la monografiile și până la romane, precum și mii de referințe despre „dulcele târg al leșilor”, cum i se mai zicea până pe la mijlocul secolului trecut.

Aduc în sprijinul acestei afirmații doar câteva exemple, cele mai cunoscute, cum ar fi piesa de teatru a lui **Vasile Alecsandri**, intitulată „Iașul din carnaval”, romanele lui **Ionel Teodoreanu**, „Strada Lăpușneanu” și „Golia”, paginile sensibilei poete, astăzi uitată pe nedrept, **Otilia Cazimir**, George Ponu cu masiva sa lucrare apărută în 1908, „Amintiri de la Junimea din Iași”.

În acest context punctez că aici, în 1927, a luat ființă **Mișcarea Legionară**, creată de **Corneliu Zelea-Codreanu**, iar 13 ani mai târziu orașul Iași a fost declarat (pentru scurtă vreme) oraș legionar.

Dar să răsfoim împreună, fugitiv, fără a avea pretenția de a le „recenza”, **trei cărți care se referă la istoria localității** de pe malul Bahluiului și străjuită de dealurile Galata și Cetățuia.

Încep cu monumentală lucrare a prof. **N. A. BOGDAN**, apărută în 1913, de peste 500 de pagini și bogat ilustrată, intitulată sugestiv **„ORAȘUL IAȘI, MONOGRAFIE ISTORICĂ ȘI SOCIALĂ”**.

Este de o excepțională valoare, este cartea de bază, ca referință pentru cei care și-au propus să cerceteze și să scrie despre Iași.

Sunt prezentate cele peste 60 biserici ortodoxe, cele catolice, ucrăniene și de alte rituri, sinagogile; sunt prezentați **Vasile Conta**, **Mihail Kogălniceanu**, **Ion Creangă**, **Mihai**

Eminescu și alți foarte mulți, grupați la capitolul **„Alți ieșeni deosebiți prin faptele lor politice, sociale, culturale”**: **Lascăr Catargiu**, **Grigore Cobălcescu**, **Dimitrie A. Sturza** (fost prim ministru), **Spiru Haret**. Nu lipsesc nici gazetarii și gazetele ieșene de odinioară, începând cu deschizătorul de partii, **Gh. Asachi** (care în 1829 a înființat **„Albina românească”**), și continuând lista de alte zeci de titluri de gazete: **„Dacia Literară”**, **„Propășirea”** și **„Arhiva Românească”** - ale lui **Kogălniceanu**, sau **„Săptămâna”** - a lui **Costache Negruzzi**.

Un capitol se referă la **„Femei de seamă ieșene”** și un alt capitol, „foarte colorat”, la **„Câteva tipuri anormale”**, unde personajele principale sunt **Ion Chetaru**, un hoț spânzurat în 1839, **Gavril Buzatu**, cel din urmă călău al Moldovei, și frații **Cuciuc**, spânzurați în 1847. „În 1847 ei au fost scoși din Criminal; erau îmbrăcați în haine negre și cu pantaloni suflecați ca să nu li umple de glod, căci plouase în noaptea precedentă; se țineau la braț și mergeau veseli ca la paradă, salutând pe cunoscuți în dreapta și în stânga. Ajunși în fața Mănăstirii Frumoasa, ei se îmbrățișează zicându-și un trist adio, apoi apucară unul spre o furcă, altul spre cealaltă”.

Într-un alt capitol „picant” se amintește despre **„Lumânărică și Titinaș, cerșetorii milostivi”** care din banii strănși ajutau pe cei bolnavi și au ridicat clopotnița bisericii Sf. Ioan din Bărdad.

O altă carte care se citește cu mult interes, dar apărută în zilele noastre, în 1989, **„TRADIȚII ALE OSPITALITĂȚII ROMÂNEȘTI PRIN HANURILE IEȘENE”**, are ca autori pe **Constantin Botez** și **Adrian Pricop**.

Un capitol din lucrare poartă titlul **„Periplu sentimental la Bolta Rece”** (a cărei construcție a început în 1806).

S-au scris despre acest faimos local numeroase versuri satirice, unele aparținând lui **Păstorel Teodoreanu**, sau **Amira**, cel care a creat următorul catren: **„La Junimea se păstrează dictonul: / Într-o cină poate, rămâne cine vrea! / La Bolta Rece era consemnul: / Într-o cină vrea, rămâne cine bea!”** Sau:

Bolta rece

„Bolta Rece, cu răbdare / Cere de la fiecare / Ca să beie liniștit, / Fără țipete stridente, / Fără gesturi violente, / Pân' la fund! La nesfârșit!”

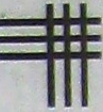
În fine, ultima carte la care mă voi referi are pe copertă titlul **„CIMITIRUL <<ETERNITATEA>> DIN IAȘI** și a apărut în 1995 sub îngrijirea unui colectiv de cercetători.

Cartea cuprinde câteva sute de fotografii alb-negru care reproduc personalități de prim rang, monumente funerare de artă și mormintele militarilor căzuți în primul și al doilea război mondial.

În capitolul **„Morminte de artă funerară”** sunt cele ale familiei **Ion Bogdan**, **Anna Affendoulu**, **Ghica Deleni**, al fam. **Rosetti**, al colonelului **Ștefan Vasiliu**, mort pentru țară în 1917, al **Mariei Moruzzi**, mama istoricului **George I. Brătianu** (monument realizat în 1913 de sculptorul **Frederic Faring**), al fam. **Duca**, al **Ruxandrei Ventura** (1894), al lui **Alexandru Racoviță** etc.

Sunt amintiți marii noștri actori **Agata Bărescu**, **Vasile Boldescu**, artiștii poporului **Constantin Ramadan** și **Miluță Gheorghiu**, literații **George Lesnea** și **Garabet Ibrăileanu**, muzicienii **Edmond Caudella** și **Gavril Muzicescu**.

"VIAȚA BASARABIEI" - 1940

28 Iunie 1940, ZIUA CEA MAI NEAGRĂ DIN ISTORIA BASARABIEI

Luna trecută, pe data de 28, s-au împlinit 69 de ani de la ultimatumul sovietic care a dus la pierderea Basarabiei, a Bucovinei de Nord și a Ținutului Herța.

Se știe ce a însemnat ocuparea provinciei dintre Prut și Nistru: deportări masive ale populației românești în Siberia, sărăcie lucie, rusificare forțată, distrugerea bisericilor și propaganda ateismului, falsificarea istoriei, condamnarea la moarte a mii de oameni nevinovați în urma unor procese sumare și acuzații cu nimic justificate.

Cel ce răsfoiește presa apărută imediat după ultimatumul sovietic din 28 iunie 1940 va remarca lesne că în nici o publicație nu se mai scria nimic despre ce se întâmpla în Basarabia după ocuparea acestui străvechi teritoriu românesc de către Armata Roșie.

Explicația este simplă: guvernării din vara aceluia an s-au abținut - la sugestia ministrului Const. Argetoianu - să arate starea nouă de lucruri survenită, prin măsurile dure, represive, luate contra elementului românesc, menite a-l distruge, pentru a nu irita și provoca pe agresorul din Răsărit. (??!)

Se știe că pretențiile sovietice nu s-au oprit numai la rapitul din 28 iunie 1940, ci, ulterior, au fost ocupate cu forța grinduri întinse din Delta Dunării, iar în nov. 1940, cu ocazia vizitei lui Molotov la Hitler, acesta a declarat că „împărțirea Basarabiei este numai o stare de moment, întrucât viitorul întregului ținut va fi stabilit de către conducerea țării pe care el o reprezintă”. Aderarea României la Axă însă a garantat frontierele ciopârțite ale României în fața expansiunii permanente a imperialismului rus care, după cum se știe, a ocupat teritorii întinse ale tuturor țărilor cu care se învecina: Polonia, Estonia, Letonia, Lituania și Finlanda.

Singura care a avut curaj să relateze despre ce se întâmpla în Basarabia în 1940 a fost revista „VIAȚA BASARABIEI”.

Sursele pe care le-a folosit, întrucât deasupra frontierei nou trasate nu mai putea „zbura nici o rândunică”, că atât de bine era păzită, au fost ziarele cotidiene rusești.

„VIAȚA BASARABIEI”, o revistă de înalt prestigiu, apărută la CHIȘINĂU în 1934, pentru ca în intervalul iulie 1940 - aug. 1944 să se editeze la BUCUREȘTI, cu sprijinul lui Stelian Popescu, directorul marelui cotidian bucureștean „Universul”,

avut ca

redactor-șef pe renumitul naționalist PANTELIMON HALIPA.

VIAȚA BASARABIEI

Din NR. 7-8 și 9-10 ale acestei reviste, apărute în intervalul IULIE - OCT. 1940, reproducem câteva știri - pe care nu le comentăm, așa a procedat și revista acum 68 de ani:

La 1 iulie la Bălți a avut loc un mare miting. Cuvântul de deschidere l-a rostit Popov, comandantul batalionului de armată. Au vorbit pietranii, lucrătorii de la fabrica de zahăr, croitorii și lemniarii.

Una, oarecare, Marușca Subotina, a spus „Îți mulțumesc, părinte Stalin!” (după „Komsomolscaia Pravda” din 2 iulie 1940)

La Academia de Științe din Kiev s-a organizat o secție cu titlul „Lupta antiromânească”. (după „Pravda” din 3 iulie)

În primele zile în Basarabia s-au împărțit peste 200.000 de portrețe ale lui Lenin, Stalin și Molotov. (după „Pravda” din 4 iulie 1940)

În cuprinsul Basarabiei există doar trei ziare: „Basarabscaia Pravda” - în rusește, „Basarabia Sovietică” - în românește, ambele la Chișinău, și „Znimea Sovietov” - în rusește, la Cetatea Albă.

La Universitatea din Cernăuți se va preda numai în limba ucraineană.

În Basarabia și Bucovina se vor trimite 200 de profesori specialiști pentru a introduce în școli învățământul sovietic. Se vor trimite și o mie de medici și agronomi din Ucraina.

La Chișinău, în vederea educației tineretului, se țin conferințe despre situația internațională, tezele lui Engels, viața și opera lui Karl Marx, Lenin și Stalin.

Guvernul URSS a luat măsuri să înființeze în Basarabia 10 centre de radio cu scop propagandistic, care vor funcționa în Bolgrad, Ismail, Cahul, Tighina, Orhei, Cetatea Albă, Soroca, Bălți, Chișinău și Hotin. Aceste posturi vor fi instalate în stradă și vor retransmițe pentru auditori posturile de emisiuni din Moscova, Leningrad și Kiev.

Noii aleși în posturi de conducere: Paladeiciuc - președintele lucrătorilor de la calea ferată, Zelenciuc - secretarul Partidului, din jud. Lăpușna, care a organizat comitete similare în toate plășile din județ, Bulatov - mecanic, șeful serviciilor apelor din Chișinău, Antonin - secretarul Partidului, din Tighina, Batiscev - șeful NKVD-ului, care a fost condamnat la 16 ani închisoare pentru răscoala de la Tatar-Bunar din 1924, dar după câțiva ani a fost grațiat.

(după „Pravda” din 5 iulie 1940)

Postul de radio-emisiune din Chișinău și-a reluat activitatea pe 12 iulie. S-au citit în limba rusă poezii antiromânești.

Gheorghită, președintele Sovietului orașenesc, în cuvântările sale, a spus că sărăcimea de la țară se va război cu culacii, adică cu gospodarii chiburi. (după „Komsomolscaia Pravda” din 6 iulie 1940)

În cuprinsul Basarabiei și Bucovinei de Nord a început recensământul populației. Fiecare cetățean a completat o fișă individuală în care își arăta activitatea de la 1918 până astăzi, indicând din ce partide a făcut parte etc. De asemenea, guvernul URSS a dispus ca toți bărbații între 19-50 de ani să se prezinte la centrele militare pentru a fi înmatriculați.

„Muzeul Revoluției” din URSS a trimis în Basarabia și Bucovina de Nord o comisie care să adune materiale care să prezinte aceste provincii sub regimul românesc. Aceste materiale vor servi la organizarea unei expoziții antiromânești. (după „Visti” din 9 iulie 1940)

Sovietul Comisarilor Poporului din URSS a hotărât să ridice în capitala Basarabiei un monument închinat lui Grigore Kotovski, fostul comandant al Corpului de Cavalerie din timpul Războiului Civil, înmormântat în Birzule, oraș în Republica Moldovenească de peste Nistru, căruia i s-a dat apoi numele de Kotovsc.

Celula din închisoarea din Chișinău în care a stat Kotovski, ca delincvent de drept comun, a fost transformată în muzeu. (după „Komsomolscaia Pravda” din 13 iulie 1940)

Învățătorii cer să se învețe în școli, ca material didactic, Constituția stalinistă și istoria Partidului Comunist.

Autoritățile militare au fost sesizate de activitatea antisemită a învățătorului din Bălți, Trelea Grigore,

fost senator cuzist: se spune că pe vremuri ar fi dat ordin ca basarabenii care nu vorbesc românește să fie trași la răspundere pentru „atentat la nație”.

La fabrica de cârnați a lui Kovalski, renumită pentru calitatea și diversitatea produselor în toată România, a fost instalat în funcția de director Vaisman, un fost muncitor necalificat.

La Chișinău Sovietele au descoperit un pictor „talentat”, dar „prigonit de autoritățile române”. Acest „bărbat strălucit”, cu numele de Lewin Ștrul, se află în grațiile regimului și lucrează la un tablou mare al lui Stalin.

Presă sovietică mereu atacă tema că România ar fi prigonit tot ce era rusec. Astfel, Bulatov, mecanic la apeductul din Chișinău, s-a plâns că autoritățile românești ar fi amendat pe un coleg al său cu 9000 lei pentru că a fost prins vorbind rusește! Nu i se dă numele acestui „prigonit”.

Iancu Leit-Fat a ajuns „stahanovist” prin faptul că a pilit osia unui motor într-o jumătate de zi în loc de două zile.

(după „Basarabscaia Pravda” din 9 aug. 1940)

Sovietul Suprem al URSS (Parlamentul) a fost convocat în sesiune extraordinară la data de 1 aug. 1940. La ordinea zilei este încorporarea în URSS a Statelor Baltice și alipirea Basarabiei la Republica Moldovenească de peste Nistru.

(după „Komsomolscaia Pravda” din 10 aug. 1940)

La primirea în Kremlin a reprezentanților Basarabiei, tovarășa Filonov, învățătoare din Orhei, care timp de 22 de ani a mâncat pâine de la Statul Român, a spus că „niciodată nu s-a simțit atât de fericită ca acum, mulțumind marelui conducător Stalin și capului guvernului, tov. Molotov”. La fel ca și Mihalciuc care, vrând să fie și mai tare, a spus „Trăiască eliberatorul și părintele nostru, tov. Stalin”. (după „Komsomolscaia Pravda” din 11 aug. 1940)

Ce filme rulează la cinematograful „Odeon” din Chișinău?

Berștein, administratorul sălii, le-a nominalizat: „Tractoriștii”, „Curajul”, „Parada Tineretului”, „Pentru Patria Sovietică”, „Moldova Sovietică”, „Sărătura a patra”, „Lenin în 1918” și „Mireasa bogată”.

Intrarea a fost liberă și de aici numărul mare de spectatori.

(după „Basarabia Sovietică” din 14 aug. 1940)

Tovarășul Antosiuc, „comisarul Poporului” din Republica Moldovenească, arată că autoritățile românești urmăreau „românizarea cu de-a sila a populației basarabene, oamenii n-aveau voie nici să vorbească rusește”.

„Ultă” însă că în Chișinău au apărut ziare rusești care, în unii ani, cum ar fi, de exemplu, anul 1930, erau mai numeroase decât cele românești.

(după „Basarabia Sovietică” din 14 aug. 1940)

La 15 august delegația basarabeană a fost primită de M.S. Hruscioc, secretarul Partidului. Cu această ocazie S. Casă, președintele Sovietului din comuna Zadunaeuca, jud. Cetatea Albă, a spus că, mergând pentru prima dată cu metroul, acesta i-a prelungit viața!

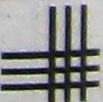
Nicolae Pavliuc din comuna Zadubriena a încremunit de bucurie când l-a văzut pe Stalin zâmbind!

(după „Visti” din 16 aug. 1940)

Zilele acestea, la Chișinău, vor apărea manualele în limba moldovenească, dar cu litere rusești, la care Sovietele au revenit încă din 1938 - când românii transnistreni au fost învinuți de romanofilie! Intelectualii au fost deportați în Siberia.

(după „Izvestia” din 24 sept 1940)

Emilian Ghika

ISTORIA CENZURATĂ

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IUNIE: "Cunoașteți câteva nume de legionari și de istorici care au creionat portretul Căpitanului?"

a fost dat de Eugen Moșoran din Brașov, 31 de ani, care a câștigat cartea "Corneliu Codreanu și epoca sa" – volum colectiv.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Din păcate, destul de puțini legionari și-au scris memoriile, dar dintre aceștia nu există unul singur care să nu vorbească despre Căpitan, nici chiar dintre cei care nu l-au cunoscut personal decât în trecut: fie l-au zărit pe peronul unei gări, fie la funeraliile Moța – Marin etc. Portretul moral al Șefului Mișcării reiese însă indirect, din fapte, atitudini, întâmplări. Chiar Dumitrescu-Borșa sau Virgil Ionescu, autori ai unor ample memorii legionare, comandanți legionari care au stat alături de Căpitan încă de la începuturile Mișcării și care l-au cunoscut îndeaproape, nu fac propriu-zis o descriere a Căpitanului, aceasta reieșind însă din întâmplările narate. Este evident că pentru ei Căpitanul era unic, era MODELUL, chintesența calităților umane, imbinând eroismul cu bunătatea și înțelepciunea, era superlativul! De aceea l-au urmat, trecând prin prigoane și riscându-și viața. În definitiv, ce-ar fi putut spune mai mult de atât?!

În privința cărții comandantului Legionar Const. Papanace, "Stilul legionar de luptă", trebuie făcută observația interesantă că, prezentând stilul de luptă legionar – care este creat de însuși Fondatorul Mișcării, confundându-se astfel cu stilul acestuia – de fapt îl portretizează foarte amplu și analitic pe Căpitan, definindu-l complet ca personalitate.

Un portret conturat clar și detaliat îl găsim în una dintre cărțile șefului Ardealului Legionar, ION BANEA – care îi dedică o carte întreagă, intitulată "Căpitanul", apoi în cartea preotului comandant legionar Palaghită și în alte câteva pe care le enumăr mai jos, fără a avea însă pretenția că n-aș fi omis vreuna.

De asemenea, trebuie amintit că scepticul, nihilistul filosof Emil Cioran, care a fost doar simpatizant al Mișcării, a lăsat posterității unul dintre cele mai frumoase portrete ale Căpitanului. Mai mult chiar: atât de mult l-a impresionat personalitatea de excepție a Căpitanului, încât a scris cartea "Schimbarea la față a României" – viguroasă, optimistă, aflată în contradicție evidentă cu toate celelalte cărți ale sale. Poate că trebuie amintit și portretul în versuri făcut de Tudor Arghezi (care nici măcar simpatizant nu a fost) – poezia "Făt-Frumos".

Referitor la istorici, este evident că nu ne putem aștepta să găsim portretizări prea numeroase sau ample întrucât prin definiție un istoric trebuie să fie obiectiv (sau măcar să încerce să pară astfel...); istoricii relatează fapte și le interpretează în context (uneori, dacă sunt buni profesioniști), mai mult sau mai puțin corect.

De aceea cu atât mai interesantă mi s-a părut descrierea făcută de evreul ungar Nagy-Talavera și de aceea o voi reproduce în rândurile de mai jos.

LEGIONARI care au creionat portretul Căpitanului:

ION BANEA – avocat, medic, comandant legionar, șeful Ardealului Legionar – cartea "Căpitanul"

Vasile Iasinschi – farmacist, comandant legionar, șeful Bucovinei Legionare – publicistică în exil; printre altele, fragmente în "Corneliu Zelea-Codreanu și epoca sa" (volum colectiv)

Ștefan Palaghită – preot, comandant legionar; cartea "Garda de Fier spre reînvierea României"

Constantin Papanace – economist, comandant legionar – cartea "Stilul legionar de luptă"

Șerban Milcoveanu – medic, șeful studențimii pe țară în perioada 1937 – 1940 – "Cum am cunoscut Mișcarea Legionară și ce-am înțeles de la Corneliu Zelea-Codreanu"

George Racoveanu – teolog, legionar – publicistică în exil; printre altele, fragmente în "Corneliu Zelea-Codreanu și epoca sa" (volum colectiv)

ș.a.

ISTORICI:

Eugen Weber – istoric american de origine română – cartea "Dreapta românească"

Nagy-Talavera – istoric ungar de origine evreiască – cartea "Cămășile verzi și ceilalți"

Francisco Veiga – istoric spaniol de origine evreiască – cartea "Istoria Gărzii de Fier"

Armin Heinen – istoric german – cartea "Legiunea Arhanghelul Mihail"

ș.a.

Iată și câteva extrase ilustrative:

"Era complex ca savanții în analize, dar direct și clar în judecată, ca țărani. Era simplu și complex, idealist, dar totuși cel mai realist, subtil, sesiza și cel din urmă amănunt, fără să se împiedice de lucrurile mărunte.

Era un soare cuprins într-o picătură de rouă, un strop proiectat în eternitate."

(Ștefan Palaghită – "Garda de Fier spre reînvierea României")

"Înainte de Corneliu Codreanu, România era o Sahară populată. Cei aflați între cer și pământ n-aveau alt conținut decât așteptarea. Cineva trebuia să vină."

"În noi gemea viitorul. În unul clocotea. Și el a rupt tăcerea blândă a existenței noastre și ne-a obligat să fim. Virtuțile unui Neam s-au întruchipat în el."

"Corneliu Codreanu n-a pus probleme moderne și contemporane. Era mult prea puțin. El a pus probleme în termeni ultimi, în totalitatea devenirii naționale. El n-a vrut să îndrepte mizeria aproximativă a condiției noastre, ci să introducă absolutul în respirația zilnică a României."

"Soluțiile sale sunt valabile în imediat și în veșnicie. Istoria nu cunoaște un vizionar cu spirit mai puternic și atât de pricepere în lume, sprijinite pe un suflet de sfânt."

"Pe un plan absolut, dacă ar fi trebuit să aleg între România și Căpitan, n-aș fi ezitat nici o clipă."

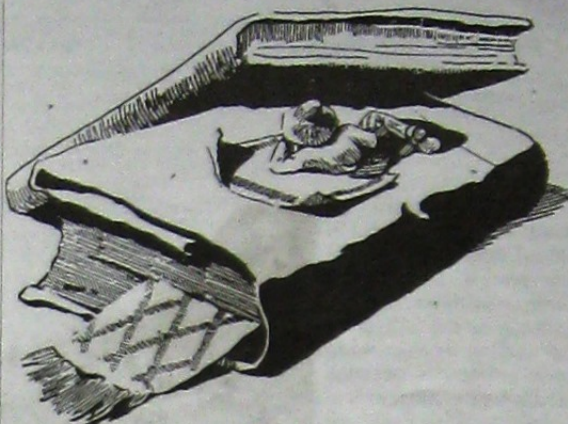
"Acest mort a răspândit un parfum de veșnicie peste pleava noastră umană și a readus cerul deasupra României."

(Emil Cioran - fragmente din "Profilul interior al Căpitanului" – "Glasul strămoșesc", Sibiu, 25 dec. 1940)

"Conducerea luptei i-a revenit, firește, chiar lui Codreanu, bărbat cu o înfățișare plăcută, o remarcabilă personalitate, și în mod evident cu carismă. (pg. 411)

"În același timp trebuie remarcat că misticismul lui Codreanu nu exclude o evaluare foarte lucidă și severă a situației." (pg. 415)

(Eugen Weber - "Dreapta europeană - România" – Ed. Minerva, Buc., 1995)

"Deodată, în mulțime s-a făcut liniște.

Un bărbat înalt, cu părul negru, frumos, îmbrăcat în haine albe țărănești a intrat în curte călare pe un cal alb.

Zâmbetul său sincer, de copil, radia peste mulțimea amărâtă, iar el părea să facă parte din ea, deși se separa de ea în mod misterios.

Carisma este un cuvânt nepotrivit pentru a defini forța ciudată care emana din acest om. El era, mai degrabă, în mod natural, o parte a pădurilor, a munților, a furtunilor de pe vârfurile acoperite cu zăpadă ale Carpaților, a lacurilor și râurilor.

Stătea în mijlocul mulțimii tăcut. Nu trebuia să vorbească. Tăcerea sa era semnificativă; părea să fie mai puternică decât noi, mai puternică decât ordinea prefectului care i-a interzis să vorbească.

O țărancă bătrână cu părul alb și-a făcut cruce, șoptindu-ne: <<Trimisul Arhanghelului Mihail>>". (pg. 247)

(Nagy Talavera - "Cămășile verzi și ceilalți" – Stanford, 1970)

La 21 de ani, trăsăturile esențiale ale personalității sale erau deja definite.

Aspectul său fizic extrem de atrăgător era o bună scrisoare de recomandare: de statură înaltă, într-o țară cu oameni scunzi, athletic și cu o figură de o rară frumusețe clasică, străină de timp."

"În realitate, în loc să o lă înaintea evenimentelor prefera să le răspundă: dar aceasta nu vrea să sugereze că era un naiv. (...) Spus cu alte cuvinte, un om tenace, bun organizator: planuri simple, flexibile și idei clare.

Printre aceste aptitudini se număra și cea de a lega și reutiliza influențe eterogene, idei și atitudini de proveniență diferită și slab elaborate.

Uneori, putea părea un om deosebit de complex. În realitate, marea lui succes se datora întotdeauna simplității concepției și realizării." (pg. 51)

(Francisco Veiga - "Istoria Gărzii de Fier". Ed. Humanitas, Buc., 1995)

"Era, incontestabil, <<Căpitanul>>, nu <<căpitanul>> cu sensul de grad militar, ci mai curând căpitanul care cămuiește un vas pe marea furtunoasă, expresie ce denumesc carisma personală a purtătorului. <<Căpitanul>> se numeau șefii haiducilor, dar și Hoia, Tudor Vladimirescu sau Avram Iancu au fost numiți astfel." (pg. 136)

"Codreanu nu copia, chiar dacă prelua argumente izolate. (...) Nou și fascinant era conceptul său despre omul nou și maniera organizatorică în care încerca să-l pună în practică." (pg. 130)

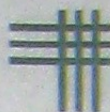
"Căpitanul a fost un idol, o personalitate care l-a fascinat nu numai pe adepții mai apropiați.

Sima posedă alte <<calități>>. El era dominat de <<filosofia bombel>> și reprezenta aripa radicală, teroristă..." (pg. 411)

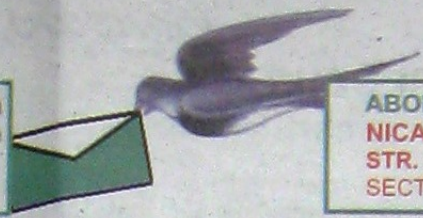
(Armin Heinen - "Legiunea Arhanghelului Mihail" - Ed. Humanitas, Buc., 1999)

ÎNTREBAREA LUNII IULIE: Care este etimologia și definiția cuvântului "holocaust"?

PREMIU: "Mișcarea Legionară – Exprimări necenzurate" – Nicador Zelea-Codreanu.

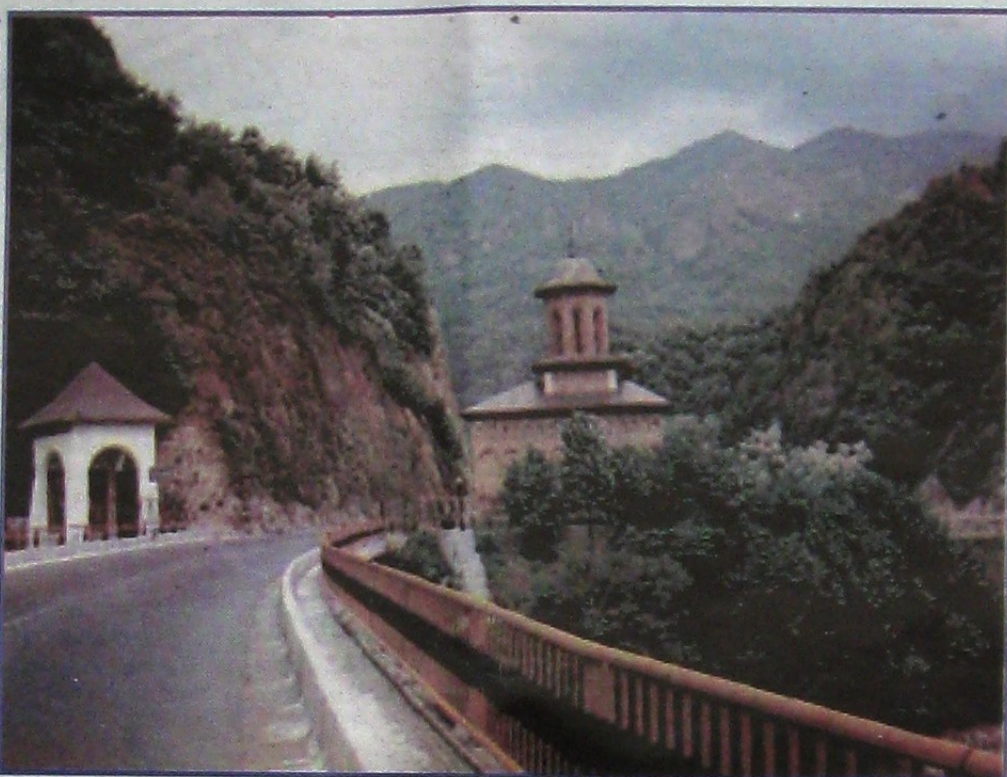

Revista se difuzează la chioșcurile cu sigla "RODIPET" din BUCUREȘTI, și din toate reședințele de județ ale țării, precum și în alte localități.

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREȘTI, Tel.: (021) 2425471

Sorin Băjenaru - Arad: America n-a făcut în ultimul timp nici un război din proprie inițiativă, ci pentru salvarea statului Israel: și cel din Golf, și cel din Irak; iar în Yugoslavia ce-a "pacificat"?! Atrocități au săvârșit și albanezii, și croații, și americanii, iar situația provinciei Kosovo este aceeași, ca și mai înainte. Eu cred, că nu America, ci China pacifică lumea - prin economia ei și prin stabilitatea ei; dacă era după America și Israel, lumea ar fi fost o vâlvație. În ceea ce privește democrațiile occidentale, dacă ar fi fost într-adevăr animate de sentimente umanitare cum susțineți dvs. cu înflăcărare demnă de o cauză mai bună, răspundeți-vă dvs. înșivă măcar la două întrebări, cum ar fi: De ce s-au aliat cu Stalin? (ideologia comunistă, ororile comise și milioanele de morți erau cunoscute); De ce în zilele

autorităților înscrierea sa și a membrilor familiei sale sub numele de Zelea-Codreanu, oficializând astfel "porecla" (dacă putem să-i spunem așa) căpătată de tatăl și bunicul lui care erau pădurari, motiv pentru care li se spunea "codrenii". Deci cei care spun "Corneliu Codreanu" în loc de "Corneliu Zelea-Codreanu" trunchiază numele Fondatorului Mișcării, nu sunt în stare să-i rețină măcar numele corect, sau nu pot să-l pronunțe (oare de ce?!), și atunci ce soi de legionari or mai fi și ăștia, care nu scriu corect măcar numele Fondatorului Mișcării Legionare?!

Viorel Naghi - Popricani, Iași: Nu ne ocupăm de publicarea viselor și premonițiilor, oricât de interesante ar fi acestea, chiar dacă sunt în legătură cu poporul român, cu Apocalipsa etc., și chiar

au introdus delictul de opinie, ca în cea mai cruntă dictatură? Oare acestea să denote "pacificare", "umanitarism" etc.? Nu lungesc subiectul: poate că articolele din numărul acesta vă vor deschide ochii - mă refer la cel despre revizionism și la "Agresiunile americane".

Valentin Iorgulescu - Cluj: Termenul de "disident" desemnează, conform DEX, "persoana care are opinii deosebite față de colectivitatea, organizația etc. din care face parte". Ori, linia legionară este trasată de Fondatorul Mișcării, Corneliu Zelea-Codreanu, în timp ce H. Sima a fost doar unul dintre sutele de comandanți legionari, care a devenit peste noapte Șeful Mișcării în vidul creat prin asasinarea Căpitanului și apoi a elitei legionare, în proporție covârșitoare, deci tocmai cei care l-au urmat pe Sima în ciuda abaterilor lui grave de la linia legionară sunt disidenții, iar nu cei care au refuzat să-l mai urmeze pe Sima! Ar trebui să folosiți mai des dicționarul limbii române și să nu preluați cuvinte despre al căror sens nu sunteți lămurit. Poate rândul viitor veți fi mai circumspect în privința simiștilor. Și a credibilității lor...

Virgil Danciu - Tg. Jiu: Poetul Mihai Codreanu (1876 - 1957) este cel mai prolific sonetist român, autor al volumelor "Statul", "Cântecul deșertăciunii", "Turnul din fildeș", "Sonete și aforisme" ș.a., profesor la Conservatorul de Artă Dramatică din Iași; director la revista "Însemnări ieșene", membru al Academiei Române (din 1942). Am reținut două dintre aforismele sale: "Sunt oameni care, spălându-se pe obraz, își murdăresc mâinile."; "Sunt oameni <<prezenți>>, chiar când sunt absenți; și sunt oameni <<absenți>>, chiar când sunt prezenți." Nu are însă nici o legătură de rudenie cu familia Căpitanului, așa cum nu are nici fotbalistul Corneliu Codreanu cu fam. ZELEA-Codreanu, așa cum nici autobuzele pe care scrie "Codreanu" și pe care le vedeți din când în când prin țară nu aparțin și nici nu au aparținut vreunui membru al fam. ZELEA-Codreanu. Cu această ocazie poate veți înțelege (și vor înțelege și ceilalți cititori ai ziarului nostru) importanța PRIMULUI NUME DE FAMILIE al Căpitanului, ZELEA, pentru evitarea oricăror confuzii! Nimeni din țara românească în afară de Fondatorul Mișcării Legionare și de membrii familiei lui nu s-a mai numit ZELEA-Codreanu. De fapt, numele de "Codreanu" a fost adăugat ulterior și a devenit oficial prin cererea prof. Ion Zelea-Codreanu, tatăl Căpitanului, în 1918, când a solicitat

dacă au formă literară.

Grigore Popovici - Rădășeni, Suceava: Mulțumim frumos, mulțumim din suflet pentru noua dvs. poezie, foarte frumoasă! Nu putem, însă s-o publicăm, dintr-un motiv pe care, ca simpatizant, îl veți înțelege, cu siguranță: nu practicăm cultul personalității.

Vlad Pogorevici - Suceava: De fiecare dată mă impresionează scrisorile dvs. din care răzbate căldura și constanța fratelui de Cruce, grija cu care păstrați tipărișurile legionare. Ca și afecțiunea dvs. pentru noi. Vă asigur că este reciprocă. Să vă dea Dumnezeu sănătate și numai bine, drag camarad!

Florian Petrescu - Roșiori de Vede: Nu avem nici o "carte verde" pe care s-o discutăm; sau poate vă referiți la asigurarea auto obligatorie, "cartea verde" a mașinii? Spuneți că ați îmbrăcat cămașa verde... neoficial. (?!). Adică v-ați făcut o cămașă și v-ați îmbrăcat, nu? Stimate domn, Legiunea nu este o broască țestoasă ca s-o cunoști după carapace, adică legionarismul nu constă în îmbrăcăminte! Dacă te costumezi în vânător de munte, nu înseamnă că ești într-adevăr vânător de munte. Și, mai ales că aveți "rezerve privitor la trecutul, prezentul și viitorul Legiunii" (!), chiar nu înțeleg de ce ați "adoptat" cămașa verde. Luați legătura cu noi când (și dacă) vă eliminați reținerile.

Ena Nedelcu - Tr. Severin: Stolnicul era șeful bucătarilor, grădinarilor și pescarilor, spătarul avea comanda cavaleriei și era comandantul suprem al armatei în lipsa domnului, logofătul era șeful cancelariei domnești. Într-adevăr, în "Zig-zag-ul prin țară" se vorbește despre spătari, logofeți, stolnici etc. și ctitoriile lor, dar nu ne-am gândit să explicăm semnificația acestor termeni vechi care desemnează dregătorii (demnitari de la curtea domnească).

Petre Manda - București: Am fost, într-adevăr, surprinsă de ultimul articol trimis, dar nu în sensul în care anticipați dvs., ci în sens pozitiv: chiar mi-a plăcut! Nu-l consider deloc "bizar"! Sunt însă sigură că va fi găsit astfel de către colegii dvs. Surpriza a fost să descopăr că gândiți ca noi, deși sunteți țărănist. L-am primit însă târziu, de aceea îl voi publica în nr. viitor.

Nicoleta Codrin

	Periodic editat de "ACȚIUNEA ROMÂNĂ"	ISSN 1583-9311
Redactor șef:	Nicoleta Codrin	
Colegiul de redacție:	Emilian Ghika, Ștefan Buzescu, Ionuț Moraru, Corneliu Mihai, Ștefan Hâncu	
Relații cu publicul:	Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București - În fiecare Vineri, orele 15-19 (zona Circului - inters. cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V.Lascăr) Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493 e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com	

